Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Ἰανουαρίου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 4

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 21)

Ἡ κ. Μασσαί, ἀφ' οὗ ἔγραψε ταχέως ὀλίγας λέξεις ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπεν :

— Ἐτελείωσα.

Ὁ ἰατρὸς ἐστράφη.

— Εἶσθε βεβαία, κυρία, ὅτι τὸ χαρτὶ ποὺ ἐδιαλέξατε, ὑπάρχει τώρα μέσα εἰς τὴν τράπουλαν ;

— Βεβαιοτάτη. Τὸ εἶδα μόνον, χωρὶς νὰ το πειράξω καθόλου.

— Πολὺ καλά. Νὰ κυττάξετε ἄλλην μίαν φοράν, καὶ νὰ μου εἰπῆτε ἂν ὑπάρχη.

Βεβαιοτάτη ὅτι θὰ τὸ εὕρισκεν ἀμέσως, ἡ κ. Μασσαὶ ἐξεφύλλισε ταχέως τὴν δέσμην τῶν παιγνιοχάρτων. Τὸ χαρτί, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκλέξει, δὲν ὑπῆρχε ! Νομίσασα ὅτι δὲν ἐπρόσεξε καλά, ἐκφυλλίζει ἐκ νέου τὴν δέσμην, ἀργὰ καὶ μὲ προσοχήν, καὶ ἐπιπέλους πείθεται ὅτι τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο ἔχει ἐξαφανισθῆ!

— Πολὺ περίεργον πρᾶγμα ! λέγει κατάπληκτος.

— Καθόλου περίεργον, ἀπήντησεν ὁ κ. Λωμόνδος. Τὸ χαρτὶ αὐτὸ ἔφυγεν ἁπλούστατα, διὰ νὰ εὑρεθῆ ἐκεῖ ποῦ θέλετε. Γεράρδε, πήγαινε σὲ παρακαλῶ εἰς τὸ ὀψοφυλάκιον καὶ παρακάλεσε νὰ σου δώσουν δώδεκα αὐγά.

Ἡ κυρία Μασσαὶ ἐξέβαλε νέαν κραυγὴν ἐκπλήξεως, ἐν ᾧ ὁ Γεράρδος τρέξας εἰς τὸ ὀψοφυλάκιον, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν στιγμήν, φέρων κάνιστρον ὠῶν, τὸ ὁποῖον ἀπέθεσε πλησίον τῆς μητρός του.

— Εἰς ποῖον αὐγὸν ἐπιθυμεῖτε νὰ εὑρεθῆ τὸ χαρτί σας ; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Τὰ ἴδια εἶνε ὅλα ! ἀπήντησεν ἡ κυρία Μασσαί, κατάπληκτος διότι ὁ ἰατρὸς εἶχε μαντεύσει τόσον θαυμασίως τὴν σκέψιν της.

— Ναί· ἀλλὰ πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ἐκλέξετε ἕνα. Εἶνε ἀνάγκη...

— Ὁρίστε, εἶπεν ἡ κ. Μασσαί, ἐκλέγουσα τὸ λευκότερον καὶ διαφανέστερον.

— Τώρα σᾶς παρακαλῶ νὰ το σπάσετε.

— Ἐγώ ; μὲ τὰ γάντια, καὶ χωρὶς πιάτον ; Ἀδύνατον. Σπάσετέ το σεῖς, σᾶς παρακαλῶ

— Εὐχαρίστως.

Ὁ ἰατρὸς Λωμόνδος ἔλαβε τὸ αὐγόν, — καὶ φαντάζεσθε πλέον μὲ πόσην ἀγωνίαν τὸν παρηκολούθουν ὅλοι οἱ ὀφθαλμοί, — τὸ ἔσπασεν ἄνωθεν τοῦ ἰγδίου, καὶ ἐνώπιον ὅλων, ἐξήγαγεν ἀπὸ μέσα ἓν παγνιόχαρτον διπλωμένον εἰς τέσσαρα !

— Τώρα, κυρία, σᾶς παρακαλῶ νὰ ἀναγνώσετε τί εἴχατε γράψη εἰς τὸ χαρτὶ ποὺ σας ἔδωσα.

Τρέμουσα ἡ κυρία Μασσαί, λαμβάνει τὸ σημείωμα καὶ ἀναγινώσκει :

«Φάντες πίκα. Ἐπιθυμῶ νὰ εὑρεθῆ μέσα εἰς ἕνα αὐγὸν φρέσκον!»

Ἀμέσως ὁ ἰατρὸς ἀνοίγει τὸ διπλωμένον παιγνιόχαρτον. Θρίαμβος ! Εἶνε ὁ φάντες πίκα !

« Ἡ καλὴ Μαργαρόνα εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς *Εὐσταθείας*, μετὰ τῆς οἰκογενείας Μασσαί » (Σελ. 30 στήλ. β'.)

Ἡ ἐντύπωσις ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου εἶνε τόσον φοβερά, ὥστε ὁ ἰατρὸς Λωμόνδος διὰ νὰ μὴ τρελαθοῦν, ἀναγκάζεται νὰ τοις ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριον τοῦ πειράματος. Τοῖς λέγει λοιπὸν ὅτι διὰ τῆς μαγνητικῆς ὑποβολῆς, δύναταί τις νὰ μαντεύσῃ εὐκόλως τὴν σκέψιν τοῦ ἄλλου, ἁπλούστατα διότι τοῦ τὴν ὑποβάλλει. Αὐτὸς διέταξεν ἐνδομύχως τὴν κυρίαν Μασσαὶ νὰ ἐκλέξῃ τὸν φάντεν πίκα καὶ νὰ τὸν ζητήσῃ μέσα εἰς ἕνα αὐγόν. Καὶ ἡ κυρία Μασσαί, μαγνητισθεῖσα, ὑπήκουσεν εὐπειθῶς, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ. Τὸ ἴδιον εἶχε συμβῆ προτήτερα καὶ μὲ τὸν κ. Βρανδεβένην. Τῷ εἶχε ὑποβάλῃ νὰ μὴν ἠμπορέσῃ νὰ σηκώσῃ τὰ βάρη, καὶ ὁ ἀθλητὴς δὲν εἶχε πλέον δύναμιν.

Τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι ὅλοι δὲν ἐνόησαν τὴν ἐξήγησιν. Οὐχ' ἧττον ὅμως, ὅλοι κατόπιν ἐζήτησαν τὴν ἐξακολούθησιν τῶν πειραμάτων. Καὶ ὁ ἰατρὸς Λωμόνδος ἐνέδω-

κε, καὶ ἐξετέλεσε νέαν σειρὰν πειραμάτων ὑποβολῆς, ἀκόμη περιεργοτέρων, μὲ τὰ ὁποῖα τόσον διεσκέδασε καὶ ἐνθουσιάσθη τὸ ἀκροατήριον, ὥστε, ὅταν κατόπιν ἡ Κοραλία Μασσαί, τῇ παρακλήσει τοῦ πλοιάρχου Φρανκέρ, περιέφερε τὸν δίσκον, ὁ χρυσὸς ἔπεσεν ἐπ' αὐτοῦ βροχηδόν. Ἡ φιλανθρωπικὴ ἑορτὴ ἄπέφερε πολὺ περισσότερα, ἀφ' ὅσον ὑπελογίζετο ἐξ ἀρχῆς. Ἡ δυστυχὴς οἰκογένεια τοῦ φονευθέντος ναύτου ἐσώθη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΣΣΑΙ. — ΕΡΡΙΚΟΣ, ΓΕΡΑΡΔΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΑΛΙΑ. — Η ΜΑΡΓΑΡΟΝΑ. — ΕΛΠΙΔΕΣ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ ΧΡΥΣΑ.

Ἐκ τῶν ἐπιβατῶν τῆς Εὐστραθείας, μᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερον ἡ οἰκογένεια Μασσαί, ἀποτελουμένη ἐκ πατρός, μητρὸς, καὶ τριῶν τέκνων.

Ἀς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὸν οἰκογενειάρχην, τὸν κ. Ἀλέξανδρον Μασσαί, πρώην διευθυντὴν Ὑποκαταστήματος τῆς μεγάλης Γαλλικῆς Πιστωτικῆς Τραπέζης, μεταναστεύοντα δὲ τώρα οἰκογενειακῶς εἰς τὸ Τράσβααλ τῆς Ἀφρικῆς.

Εἶνε ὡραῖος ἀνήρ, πεντήκοντα περίπου ἐτῶν, ὑψηλὸς καὶ ἀθλητικός, μελαγχροινός, μὲ κοντὰς φαβορίτας καὶ μὲ λευκοὺς ὀδόντας, τοὺς ὁποίους ἀποκαλύπτουν τὰ ἐπιμελῶς ἐξυρισμένα χείλη του. Ἐν γένει τὸ ἐξωτερικόν του — καὶ προπάντων ἡ φυσιογνωμία του ἡ ἀποπνέουσα εἰλικρίνειαν, — σὲ διαθέτει πολὺ ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ἐννοεῖς ἀμέσως ὅτι ἔχεις ἐμπρός σου ἕνα ἔντιμον καὶ ἀγαθὸν ἄνθρωπον.

Τὸ αὐτὸ δύναταί τις νὰ εἴπῃ καὶ περὶ τῆς κυρίας Μασσαί. Τεσσαρακοντοῦτις περίπου, μὲ πρόσωπον εὔμορφον ἀκόμη, μὲ κόμην ἄφθονον καὶ προώρως λευκήν, μὲ γλυκεῖς κυανοῦς ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ λεπτότατα χαρακτηριστικά, ἐμπνέει ἐκ πρώτης ὄψεως τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὸν πλήρη ἀγάπης σεβασμόν. Τὰ παιδία πηγαίνουν κατ' εὐθεῖαν καὶ ἀδιστάκτως πρὸς αὐτήν. Τὰ ἑλκύει μὲ τὸ κατ' ἐξοχὴν μητρικόν της ὕφος.

Τὰ τρία τέκνα, τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουν μεταξὺ των καταπληκτικῶς, ἐκληρονόμησαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς των κομψὸν ἀνάστημα, ἄφθονα μαλλιὰ καστανὰ καὶ σγουρά, ὡραίους ὀφθαλμοὺς καὶ λευκοὺς ὀδόντας. Ἡ σωματική των εὐστροφία καὶ χάρις μαρτυροῦν, ὅτι ἐκ τρυφερᾶς ἡλικίας ἠγάπησαν τὴν γυμναστικήν. Ὁ Ἐρρῖκος, ὁ μεγαλήτερος, εἶνε εἴκοσι ἑνὸς ἔτους. Πρὸ μικροῦ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ Πολυτεχνείου μὲ δίπλωμα μηχανικοῦ-μεταλλουργοῦ. Τὸ βλέμμα του καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον κρατεῖ ὑψηλὰ τὴν κεφαλήν, μαρτυροῦν ὑπερηφάνειαν καὶ αὐτοπεποίθησιν, ἴσως ὑπερβολικήν. Ἡ ἀδελφή του Κοραλία μόλις εἶνε δεκαεπτὰ ἐτῶν. Τὸ λευκὸν καὶ ρόδινον πρόσωπόν της, τὸ φωτιζόμενον ὑπὸ μεγάλων διαυγῶν ὀφθαλμῶν, τὸ κομψόν της ἀνάστημα, ἡ ἀφέλεια τῶν τρόπων της, τὰ πάντα παρουσιάζουν μίαν ὡραίαν καὶ θελκτικὴν κόρην, ἡ ὁποία — καὶ τοῦτο εἶνε τὸ κυριώτερόν της θέλγητρον, — φαίνεται ἀγνοοῦσα ὅτι εἶνε ὡραία. Τέλος, ὁ Γεράρδος εἶνε χαριτωμένον παιδὶ δεκαπέντε ἐτῶν, εὐκίνητον καὶ ζωηρότατον. Ἡ μύτη του, ἡ κάπως ἀνάσιμος, τὸ εἰλικρινὲς μειδίαμα τοῦ κάπως μεγάλου του στόματος, τὸ σπινθηροβόλον βλέμμα τῶν κυανῶν ὀφθαλμῶν του, τὰ πάντα ἀποκαλύπτουν τὸν χαρακτῆρά του, εὔθυμον; περίεργον, φιλόκαινον, ἐλαφρὸν ὀλίγον, ἀλλ' εἰλικρινῆ καὶ καθαρόν, ὅπως τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν καὶ τὴν ὑπηρέτριαν, τὴν πιστὴν καὶ ἀφωσιωμένην ἂν καὶ κάπως μεμψίμοιρον Μαργαρόναν, ἡ ὁποία παρακολουθεῖ τοὺς κυρίους της παντοῦ. Εἶνε ἔως σαράντα πέντε ἐτῶν, μὲ κατάμαυρα ζωηρὰ μάτια, καὶ μὲ μουσταράκι ἀρκετὰ εὐδιάκριτον ἐπὶ τοῦ ἄνω χείλους. Νομίζει ὅτι ἀποτελεῖ πλέον ἀναπόσπαστον μέλος τῆς οἰκογενείας Μασσαί, καὶ ἐκ τούτου τὸ θάρρος της καὶ ἡ μεγάλη της ἐλευθεροστομία διὰ κάθε τί, μὲ τὴν παράξενην ἐκείνην προφορὰν τῆς πατρίδος της Τουλώνος. Ἔχει ὅμως δίκαιον! Περισσότερα ἀπὸ εἴκοσιν ἔτη ὑπηρετεῖ τὴν οἰκογένειαν, καὶ τὰ τρία παιδιὰ ἐγεννήθησαν εἰς τὰ χέρια της· δι' αὐτὸ καὶ τὴν ὑπεραγαποῦν, ὅπως τα λατρεύει κ' ἐκείνη.

Τὴν παραμονὴν της ἡμέρας καθ' ἣν ἐδόθη ἡ φιλανθρωπικὴ ἑορτή, ἡ καλὴ Μαργαρόνα εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς Εὐστραθείας, ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκογενείας Μασσαί, ἀποθυμαζούσα μετὰ τῶν «παιδιῶν της» τὰ νέα καὶ περίεργα πράγματα, τὰ ὁποῖα τοῖς ἐπαρουσίαζεν ὁ ὠκεανός.

— Μαργαρόνα, εἶπε πειρακτικῶς ὁ Γεράρδος πλησιάζων, δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃς κανένα παράπονο!

— Παράπονο; ἐγώ;... Θεὸς φυλάξοι!

— Μὰ εἶσαι εὐχαριστημένη ἀπ' ὅλα; Δὲν ἔχεις καμμίαν ἔνστασιν; καμμίαν ἀντίρρησιν;

Ἡ Μαργαρόνα ἀνύψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Καλά, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεράρδος· Ἀλλὰ μήπως δὲν σου ἀρέσει ἡ Εὐστάθεια; ἔ; Μήπως δὲν τὴν εὑρίσκεις ἀρκετὰ εὐρύχωρη διὰ τὴν κυρίαν σου; Μήπως δὲν προχωρεῖ ὅσον ἔπρεπε; Γιὰ φαντάσου· μόνον δεκαεπτὰ μίλλια τὴν ὥρα! Τιποτένιο κρᾶγμα· ἀλήθεια Μαργαρόνα;

— Μπᾶ! καὶ τί με νοιάζει ἐμένα πόσα μίλλια κάνει; ἀπήντησεν ἡ Μαργαρόνα· φθάνει ποῦ εἶμαι μέσα! Ἄλλο τίποτε δὲν γυρεύω...

— Ναί, ἀλλὰ ἰδές, καϊμένη, τί εὔμορφα ποῦ εἶνε! Ἰδὲς θάλασσα, ἰδὲς οὐρανό... Ἀ, νά, νά, ἕνα ψάρι ποῦ πετᾷ... νὰ το! μπρόστά σου, κύτταξε γρήγορα!

— Ψάρι ποῦ πετᾷ;! Καὶ ἀπὸ πότε πετοῦν τὰ ψάρια, παρακαλῶ;

— Μπᾶ! σοῦ φαίνεται παράξενο; Ἀφ' οὗ ἡ πάπιες κολυμβοῦν, γιατὶ τάχα νὰ μὴν πετοῦν καὶ τὰ ψάρια;

— Ἂς εἶνε κι' αὐτό! εἶπεν ἡ Μαργαρόνα. Ἀλήθεια, Γεράρδε, τώρα ποῦ εἶπες πάπιες, θυμήθηκα κ' ἐγὼ τὴς κακομοῖρες τῆς δικές μας, ἐκεῖ πέρα, 'στὸ Πασσύ. Τί νὰ ἔγιναν τώρα ποῦ λείπουμε;

— Τί νὰ ἔγιναν; Νά, ἀντὶ νὰ τὴς φᾶμε 'μεῖς, θὰ τὴς ἔφαγαν ἄλλοι· ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος φιλοσοφικῶς. Πίστευσε ὅτι γι' αὐτὲς ἡ διαφορὰ δὲν εἶνε καὶ πολὺ μεγάλη...

— Τὸ ξέρω· πάντα μιὰ 'μέρα θὰ τὴς ἔτρωγαν κάποιοι... Νᾶξευρες ὅμως πῶς τὴς ἐλυπήθηκα, σὰν ἐπουλήσαμε τὸ σπίτι. Τὰ πουλάκια μου! καλὲ μ' ἀκλουθοῦσανε σὰν ἄνθρωποι!

— Ναί, γιατὶ δὲν ἤξευραν πῶς μιὰ φορὰ θὰ τοὺς ἔκοβες τὸ λαιμό... Ὅσο γιὰ τὸ σπίτι, μπορεῖ νὰ το ξαναγοράσουμε ὅταν ὁ μπεμπᾶς κάμῃ περιουσίαν καὶ μὲ τὸ καλὸ γυρίσουμε...

— Θὰ γυρίσουμε....

— Τί, μήπως ἐνόμισες πῶς θὰ ριζοβολήσουμε γιὰ πάντα 'στὸ Τράνσβααλ;

— Θεὸς φυλάξοι!

— Ναί, Μαργαρόνα, εἶπε παρεμβαίνουσα ἡ Κοραλία· ὁ μπαμπᾶς, κατὰ τὸ συμβόλαιο, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ξαναγοράσῃ τὸ σπίτι μας μετὰ πέντε ἢ δέκα χρόνια.

— Ἄμποτε! ἄμποτε! ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρόνα, νὰ ἰδῶ κ' ἐγὼ τάλι τὴς καλέσμας ἡμέρες καὶ ὕστερα νὰ πεθάνω. Ἀλήθεια λοιπόν, κυρία Κοραλία; ὁ μπαμπᾶς σας ἐλπίζει νὰ κάμῃ μεγάλη περιουσία 'στὸ Τράνσβααλ;

— Ναί... δηλαδή... ἐλπίζει νὰ ἀποκτήσῃ τοὐλάχιστον ὅσα εἶχε.

— Ὅσα εἶχε... μακάρι, παιδί μου! τὴν προῖκα τῆς κυρίας... τὴν προῖκα σου, Κοραλία μου... Ἀ, τοὺς κακούργους, τοὺς μασκαράδες ποῦ τοῦ ἅρπαξαν τὴν περιουσίαν του... νὰ τους εἶχα!

— Ἔ, Μαργαρόνα! εἶπεν ὁ Γεράρδος. Μὴ φωνάζῃς ἔτσι! οἱ ἄνθρωποι γυρίζουν καὶ μας κυττάζουν.

— Ἀ νὰ τους εἶχα!... ἐξηκολούθησεν εἰς χαμηλότερον τόνον ἡ ὑπηρέτρια· αὐτούς, ποῦ μὲ τὰ ἀναθεματισμένα τους κράκ, μᾶς ἔκλεψαν τὰ χρηματά μας! Θὰ τους ἔπνιγα μὲ τὰ χέρια μου!»

Καλῇ τῇ πίστει ἡ ἀγαθὴ Μαργαρόνα ἐφρόνει, ὅτι ἡ μικρὰ περιουσία τοῦ κυρίου της ἐχάθη, ἄνευ ἴχνους ἀσυνεσίας ἐκ μέρους του. Ἠγνόει, ὅτι ἡ κερδοσκοπία ἔχει τοὺς κινδύνους της, καὶ ὅτι ὁ θέλων νὰ πλουτίσῃ ταχέως, ριψοκινδυνεύει νὰ χάσῃ καὶ ὅ,τι ἔχει.

Τοιοῦτόν τι συνέβη καὶ εἰς τὸν κύριον Μασσαί. Παθήσας νὰ δεκαπλασιάσῃ καὶ ἴσως νὰ ἑκατονταπλασιάσῃ διαμιᾶς τὴν κληρονομίαν τῶν τέκνων του, ἔσπευσε νὰγοράσῃ μετοχὰς τῶν χροσωρυχείων τοῦ Τρανσβαὰλ, μὲ τὸν ἐνθουσιασμόν, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἄγνοιαν, μὲ τὴν ὁποίαν τὰς ἠγόραζον τότε ὅλοι. Καὶ ὅταν ἀργότερα ἐπῆλθε τὸ ἀναπόφευκτον κράκ, — ὅπως ὀνομάζεται εἰς τὴν χρηματιστικὴν γλῶσσαν ἡ αἰφνιδία ὑποτίμησις τῶν μετοχῶν, καὶ ἐν γένει τῶν ἀξιῶν — ἡ μικρὰ περιουσία τῆς οἰκογενείας ἀπερροφήθη ὁλόκληρος.

Μετὰ τὴν πρώτην κατάπληξιν καὶ λύπην, ὁ κύριος Μασσαί, μακρὰν τοῦ ἀπελπισθῆ, — ἄλλως τε τὸν ἐνεθάρρυνον καὶ οἱ περὶ αὐτόν, — ἀνωμολόγησεν ὅτι ἔκαμε κακοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ ὅτι τὸ λάθος ἦτο ἰδικόν του. Εἶχε κερδοσκοπήσῃ ἐπὶ χρυσωρυχείων, τῶν ὁποίων ἠγνόει καθολοκληρίαν καὶ τὴν παραγωγικότητα, καὶ τὰς μεθόδους τῆς ἐκμεταλλεύσεως, ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν γεωγραφικὴν θέσιν. Δὲν ἦτο τοῦτο μεγάλη ἀσυνεσία; Δὲν εἶχεν ἐνεργήσῃ τυφλῶς καὶ ὅλως κατὰ τύχην; Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα δὲν θὰ ἦτο διαφορετικὸν ἂν ἐγνώριζε καλλίτερα τὰ πράγματα; Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ τα σπουδάσῃ.

Ἐν τῷ μεταξὺ τῷ ἐπαρουσιάσθη εὐκαιρία νὰ μεταβῇ εἰς Ἀφρικήν, ὅπως ἐξετάσῃ ἐπιτοπίως τὰ περίφημα μεταλλεῖά της, διὰ λογαριασμὸν ὁμάδος παρισινῶν ἐπιχειρηματιῶν. Ὁ κ. Μασσαὶ ἐδέχθη τὴν πρότασιν μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ, ἀπεφάσισε δὲ ἀμέσως νὰ συμπαραλάβῃ καὶ τὴν οἰκογένειάν του καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν Πρετωρίαν, (πρωτεύουσαν τοῦ Τρανσβαὰλ).

Οὕτως ἐξεποίησεν ἄνευ ἀναβολῆς τὴν μικρὰν οἰκίαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὸ Πασσύ, καὶ ἐπέβη οἰκογενειακῶς τῆς Εὐστραθείας.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ὁ κ. Μασσαὶ ἤλπιζεν, ὅτι πολλαὶ καὶ μεγάλαι εὐκαιρίαι θὰ ἐπαρουσιάζοντο εἰς τὸ Τρανσβαὰλ διὰ νὰ ἐπανακτήσῃ ταχέως τὴν περιουσίαν του. Ἐν πρώτοις ἦτο βέβαιος, ὅτι θὰ ἐπέκτα εὐκολώτατα τὰς περὶ τῶν ἀφρικανικῶν μεταλλείων θετικὰς καὶ ἀκριβεῖς πληροφορίας, τὰς ὁποίας ἀνέμενον οἱ ἐν Παρισίοις ἀνταποκριταί του, καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων οὗτοι θὰ ἐβάσιζον εἰς τὸ ἑξῆς τὰς ἐπιχειρήσεις των. (Καὶ ἴσως εἰς τοῦτο ἐπλανᾶτο· διότι ἡ ἀλήθεια οὔτε ἐπὶ τόπου δὲν ἐξακριβόνεται μὲ πολλὴν εὐκολίαν.) Ἔπειτα ἤλπιζεν, ὅτι ὁ υἱός του Ἐρρῖκος, βοηθούμενος ἀπὸ τὰς μεταλλευτικάς του γνώσεις, δὲν ἦτο δύσκολον νὰ ἀνακαλύψῃ εἰς τὴν χώραν τοῦ χρυσοῦ, νέον τι μεταλλεῖον, ἄγνωστον εἰς προγενεστέρους ἐξερευνητάς· (ἐλπὶς ὀκόμη πλέον χιμαιρικὴ καὶ ἀπὸ τὴν προηγουμένην, διότι πολλάκις εἰς τὸ Τρανσβαὰλ ἔμπειροι μεταλλουργοὶ καὶ γεωλόγοι δὲν εἶδον τίποτε εἰς ἐκείνας ἀκριβῶς τὰς θέσεις, ὅπου κατόπιν αὐτῶν, ἄλλοι ἁπλοῖ ἐργάται κατώρθωσαν νὰ ἐνοήσουν τὴν παρουσίαν τοῦ πολυτίμου μετάλλου.) Ἐραντάζετο τέλος, — πλανώμενος καὶ πάλιν, — ὅτι αἱ οἰκονομολογικαί του γνώσεις θὰ τον ἐβοήθουν καὶ θὰ τον ὠφέλουν μεγάλως εἰς χώραν νέαν, ὅπως ἡ μεσημβρινὴ Ἀφρική, ὅπου τὰ πάντα, καὶ ἡ γλῶσσα, καὶ τὰ ἤθη, καὶ αἱ μέθοδοι, καὶ οἱ τρόποι, διαφέρουν τόσον ἀπὸ τὰ ἰδικά μας.

Μὲ τοιαύτας ἐλπίδας μετέβαινεν εἰς Ἀφρικὴν ὁ κ. Μασσαί. Τώρα κατὰ πόσον καὶ μέχρι ποίου βαθμοῦ θὰ ἐπραγματοποιοῦντο ἢ θὰ διεψεύδοντο, θὰ μας εἴπῃ τὸ μέλλον.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΑ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Μ' εὑρίσκει ἕνας μικρὸς φίλος μου καὶ μου λέγει:

— Ἄκουσε, Ἀνανία. Παραδέχεσαι ὅτι κάθε πρᾶγμα ποῦ εἶνε σπάνιον εἶνε καὶ ἀκριβόν;

— Τὸ παραδέχομαι.

— Παραδέχεσαι, ὅτι νἀγοράσῃς ἕνα ἄλογον πέντε μόνον δραχμάς, εἶνε πολὺ σπάνιον πρᾶγμα;

— Σπανιώτατον!

— Ναί· ἀλλὰ παραδέχθης προτήτερα ὅτι κάθε σπάνιον πρᾶγμα εἶνε καὶ ἀκριβόν. Ἄρα, τὸ ἄλογον αὐτό, ποῦ κοστίζει μόνον πέντε δραχμάς, εἶνε πολὺ ἀκριβόν. Ναί, ἢ ὄχι;

— Ἀ, Διαβολάκι! ἀπήντησα· ἐσὺ εἶσαι ἕνας Μικρὸς Σοφιστής!

* * *

Ἀλλ' ἀκούσατε τί μου ἔφτειασε μίαν ἄλλην ἡμέραν ὁ ἀδελφός του, τὸ Δαιμονάκι.

— Δύο καὶ δύο πόσα κάμνουν; μοῦ λέγει.

— Τέσσαρα, ἀπαντῶ ἠλιθίως.

— Λάθος! καμμιὰ φορὰ κάμνουν τρία! μοῦ λέγει μὲ ὕφος Σοφοῦ Πιττακοῦ. Καὶ διὰ νὰ σοῦ το ἀποδείξω, ἰδού.

Πέρνει ὀλίγον χαρτί, τὸ σχίζει εἰς δύο, κρατεῖ τὸ ἕνα κομμάτι εἰς τὸ χέρι του καὶ τὸ ἄλλο τὸ βάζει ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

— Ἕνα καὶ ἕνα, δύο.

Ὕστερα πάλιν σχίζει εἰς δύο τὸ κομμάτι ποῦ ἐκρατοῦσε, καὶ βάζει τὰ κομμάτια ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

— Καὶ δύο, τρία!

Πράγματι, εἰς τὸ τραπέζι ὑπῆρχον μόνον τρία κομμάτια...

* * *

Ἡ Ζωηρὰ Φαντασία εἶνε τὸ ἀέριον, τὸ ὁποῖον ἀνυψώνει τὸ Ἀερόστατον· Ἀλλ' αἱ θετικαὶ γνώσεις εἶνε τὸ ἔρμα, τὸ ὁποῖον τὸ ἐμποδίζει νὰ παραπλανηθῇ πέραν τῆς ἀναπνευσίμου ἀτμοσφαίρας.

* * *

Νἀποβλέπῃς πάντοτε πρὸς τὴν Ἀρετήν, ὅπως ἡ Μαγνητικὴ Βελόνη εἶνε πάντοτε ἐστραμμένη πρὸς βορρᾶν.

* * *

Ὁ Χειμὼν ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ φύγῃ καὶ ἡ Τελευταία Χελιδών. Ὁ χειμὼν τῶν ψυχῶν ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ φύγῃ καὶ ἡ τελευταία Γλυκεῖα Ἐλπίς.

* * *

Ἀπὸ ἕνα Σπασμένον Φεγγίτην, — οὐδὲν κακὸν ἄμοιρον καλοῦ, — ἐμβῆκε μίαν νύκτα μία Ἄσπρη Γάτα καὶ ἔφαγεν ὅλους τοὺς Ποντικοὺς τοῦ γραφείου μου. Καὶ ἐπειδὴ μεταχειρίζομαι λάμπαν τοῦ λαδιοῦ, μερικοὶ ἦσαν λαδωμένοι.

* * *

Ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν τοῦ φίλου μου Ἀζαρία, ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον μεγαλητέρα εὐφροσύνη καὶ παρηγορία, ἀπὸ τὴν Ἀγνὴν Φιλίαν.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΣΤΕΡΝΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Αὐτὸ εἶνε τὸ στερνὸ τὸ τριαντάφυλλο
Τῆς ἐποχῆς, ποῦ τώρ' ἀνθεῖ ἀκόμα
Καὶ βλέπει ὀλόγυρά του, μόνο κι' ἄφιλο,
Γ' ἀδέλφια του, ποῦ μάδησαν 'στὸ χῶμα.

Δὲν ἄφησ' ἄλλο τοῦ βορειᾶ τὸ σάρωμα
Τριαντάφυλλο σιμά, ποῦ νὰ του μοιάζῃ
Καὶ ποῦ μαζὶ μ' αὐτὸ νὰ σμίγῃ τ' ἄρρωμα,
Μαζὶ μ' αὐτὸ σκυφτὸ ν' ἀναστενάζῃ.

Ὄχι δὲν θὰ σ' ἀφήσω μόνο κι' ἄφιλο,
Νὰ τυραννιέσαι πάνω 'στὸ κλαδί σου·
Κοιμοῦνται τὰ συντρόφια σου, τριαντάφυλλο,
Καὶ σὺ μαζί τους πήγαινε κοιμήσου.

Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ μ' ἀγάπη τὰ φυλλάκια σου
Στὸ χῶμά τα σκορπῶ, τὰ βελουδένια,
Ἐκεῖ, ποῦ μαδημένα τ' ἀδελφάκια σου
Κοιμοῦνται χωρὶς λύπη, χωρὶς ἔννοια.

Καὶ μένα εὐθὺς τὰ μάτια μου νὰ κλείσουνε,
Ὅταν ἀγάπη πειὰ δὲν θὰ μου μένῃ,
Κι' ἀπ' τὲς κορφὲς π' ἀνθοῦν γύρω μ' ἀρχίσουνε
Μιὰ μιὰ νὰ γέρνῃ ἐμπρός μου μαραμμένη,

Σὰν ἡ πιστὲς καρδιὲς ποῦ σ' ἀγαπήσανε
Καὶ χτύπαγαν 'στὸ πλάϊ τῆς δικῆς σου,
Μέσα 'στὸ μαῦρο χῶμα ἐσαπήσανε,
Τί σέρνεις πειὰ 'στὸν κόσμο τὴ ζωή σου;

('Από τὰς «Ἰρλανδικὰς Μελῳδίας» τοῦ Moore).

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΑΔΑΚΗΣ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΥΚΑΝΙΚΑ

Τὰ βλέπω . . . Μὲ πῶς νὰ τὰ φάσω ;

Ἀ, νά! αὐτὸ ἤθελα κ' ἐγώ !

Σώπα, γιατὶ τὰ ἔφθασα. . .

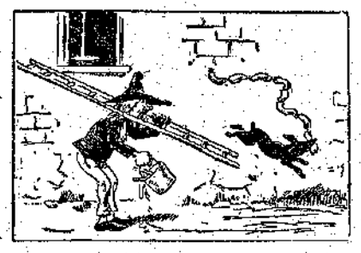

Καὶ τώρα . . . ἀντίο, λουκάνικα !

ΕΝΔΟΞΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΜΩΔ ΜΑΚΚΑΡΘΥ

Η ΜΙΚΡΑ ΒΙΟΛΙΣΤΡΙΑ

(Τέλος· ἴδε σελ. 24.)

«— Ἡ Μὼδ διεσκέδασεν εἰς τὴν περιοδείαν της μὲ τὴν κ. Ἀλμπάνη ;

«— Ναί, πάρα πολύ. Ἔγραψε ἕνα γράμμα εἰς τὸν πατέρα της, εἰς τὸ ὁποῖον τοῦ τὰ περιέγραφεν ὅλα, καὶ τὸ ὁποῖον ἀπετελεῖτο ἀπὸ 200 σελίδας !.. Ὁ Δόκτωρ Μακκάρθυ εὑρίσκεται εἰς τὸ Σύδνεϋ τῆς Αὐστραλίας, ὅπου εἶνε ἡ ἐργασία του, καὶ ἐγὼ μένω ἐδῶ μὲ τὴν Μὼδ καὶ τοὺς δύο υἱούς μου, χάριν τῆς ἀνατροφῆς των, εἰμπορεῖτε δὲ νὰ μαντεύσετε ὅτι τὰ παιδιὰ στέλλουν εἰς τὸν πατέρα των πολὺ ἐκτεταμένας ἐπιστολάς. Πενῆντα ἕως ἑξῆντα σελίδες εἶνε αἱ συνήθεις ἐπιστολαὶ τῆς Μὼδ. Ἔπειτα κρατεῖ καὶ Ἡμερολόγιον, καὶ εἰς αὐτὸ γράφει δι' ὅλας τὰς προσκλήσεις τὰς ὁποίας λαμβάνει, καὶ περιγράφει ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα συναντᾷ. Ὁ σὶρ Ἐδουάρδος Πέϋντερ, ὁ Πρόεδρος τῆς βασιλικῆς Ἀκαδημίας, ὁ Ἰωακείμ, ὁ μέγας βιολιστής, ὁ ὁποῖος πάντοτε τὴν ἐπισκέπτεται ὁσάκις ἔρχεται εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἡ Ἑλένη Τέρρυ, ὁ σὶρ Ἐρρίκος Ἴρβιν, ὁ μέγας ἠθοποιός, καὶ ἡ κυρία Ἀλμπάνη, ἡ ὁποία εἶχε τὴν μεγάλην καλωσύνην νὰ τραγωδήσῃ εἰς τὴν τελευταίαν της συναυλίαν, ὅλοι αὐτοὶ εἶνε φίλοι τῆς Μὼδ.

«— Πηγαίνει εἰς τὸ σχολεῖον; ἠρώτησα.

«— Ὄχι· ἡ ἀνατροφή της γίνεται κατ' οἶκον, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψίν μου. Καθ' ἡμέραν ἔρχεται Γαλλίδα καὶ Γερμανίδα παιδαγωγὸς, καὶ ὁμιλεῖ καὶ τὰς δύο γλώσσας πολὺ καλά. Ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἀρέσει πολύ, καὶ ἤδη ἔχει ἀρκετὴν κλίσιν πρὸς τὴν φιλολογίαν. Πολλὰ ποιήματα τοῦ Κὲτς καὶ τοῦ Γένυσον τὴν εὐχαριστοῦν πολύ, καὶ μολονότι βεβαίως δὲν εἶνε ἀρκετὰ μεγάλη διὰ νὰ ἐννοῇ τὰ συγγράμματα τοῦ Ρέσκιν, πολλὰ μέρη ἀπὸ αὐτὰ τῆς ἐπροξένησαν ζωηροτάτην εὐχαρίστησιν.

«— Ὑποθέτω ὅμως, ὅτι τὸ βιολίον ἀπασχολεῖ τὸν περισσότερον καιρόν της.

«— Ὄχι· κατορθώνει νὰ κάμνῃ ὅ,τι καὶ κάθε ἄλλο παιδὶ τῆς ἡλικίας της. Τὸ πρωὶ συνήθως παίζει βιολὶ μόνον μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν, καὶ τὸ ἑσπέρας παίζει πάλιν, ἐὰν ἔχῃ διάθεσιν. Εἶνε ἀκόμη μαθήτρια τοῦ Ἄρμπου, ἀλλὰ δὲν πέρνει διόλου συχνὰ μαθήματα.

«— Ἀγαπᾷ τὰ παιγνίδια ;

«— Πάρα πολύ, προπάντων τὰ ὑπαίθρια. Νομίζω, ὅτι ἐὰν τὴν ἐρωτήσετε τί τῆς ἀρέσει καλλίτερα, θὰ σας εἰπῇ τὸ κολύμβημα. Εἶνε εἰς τὸ στοιχεῖόν της μέσα εἰς τὸ νερὸν πηδᾷ ἀπὸ μίαν βάρκαν εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν, βυθίζεται εἰς τὸν πυθμένα, φέρει ἐπάνω πετραδάκια, καὶ κάμνει κάθε εἴδους παιγνίδια. Ἔπειτα αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἶνε ἐνθουσιώδης ποδηλάτρια, καὶ ἕως τώρα ἐστάθη ἀρκετὰ τυχηρὰ νὰ μὴ πέσῃ ποτέ, ἂν καὶ ὅταν εἶνε καλὸς καιρὸς πηγαίνῃ μὲ τὸ ποδήλατον σχεδὸν καθ' ἡμέραν. Ὅταν εἴμεθα εἰς τὴν ἐξοχὴν διασκεδάζει μὲ τὴν ἱππασίαν, καὶ εἶνε πολὺ καλὴ ἱππεύτρια· ὅταν δὲ εἴμεθα εἰς τὴν πόλιν, τῆς ἀρέσει νὰ χορεύῃ καὶ νὰ πηγαίνῃ εἰς συναναστροφάς. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι εἰς τὰς κλίσεις καὶ τὰς ἐπιθυμίας της εἶνε ὁλωσδιόλου ὅπως κάθε ἄλλο παιδί. »

«— Ἤθελα νὰ ἠξεύρω ἂν της ἀρέσῃ καθόλου ἡ μαγειρική.

«— Αὐτὸ πάλιν εἶνε μία ἄλλη ἀπόλαυσίς της. Κατὰ τὰς βροχερὰς ἡμέρας, ὅταν δὲν ἠμπορῇ νὰ ἐξέλθῃ, εἶνε μεγάλη διασκέδασις δι' αὐτὴν νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ νὰ βοηθῇ τὴν μαγείρισσαν. Καὶ ἕνα ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει ὅτι εἶνε πολὺ ἐπιτήδειον κορίτσι, εἶνε ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον κόπτει. Διασκεδάζει συχνὰ κόπτουσα ἀπὸ ἕνα κομμάτι χαρτί, ἢ ἀπὸ μίαν παλαιὰν ἐφημερίδα, ἕνα φόρεμα, μίαν ποδιάν, ἢ κάθε ἄλλο πρᾶγμα, πολὺ ἐπιδεξίως.

«— Ὑποθέτω, ὅτι ἀφοῦ τώρα εἶνε δεκατριῶν ἐτῶν, θὰ ἔχῃ ἀποχαιρετίσῃ πλέον τὰς κούκλας της.

«— Ναί... σχεδόν... ἂν καί, διὰ νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, δέν τας ἀπεχωρίσθη ἀκόμη. Εἶνε ὅλες προσεκτικὰ τοποθετημένες εἰς τὸ σεντοῦκι της, καὶ δὲν θέλει νὰ τας δώσῃ, ἂν καὶ ἔδωσεν ἤδη τὸ κουκλόσπιτόν της, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα της παιγνίδια αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Ὅταν ἦτο μικρά, ἠγάπα πολὺ τὲς κοῦκλες της, καὶ ὅταν τῆς ἐσποῦσε καμμία, ἀπηλπίζετο, ὄχι δι' ὀλίγας ὥρας, ἀλλὰ δι' ἡμέρας ὁλοκλήρους, καὶ πολὺ δυσκόλως κατώρθωνα νὰ τὴν παρηγορήσω μὲ νέαν κούκλαν.

«— Νομίζω ὅτι ἡ Μὼδ ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰρλανδίαν, δὲν εἶνε ἔτσι ;

«— Ναί· ἀλλὰ ἤλθαμεν εἰς τὸ Λονδῖνον ὅταν ἦτο 6 ἢ 7 ἐτῶν. Εἶνε ἀπὸ τώρα σωστὴ μικρὰ περιηγήτρια. Ἔπῆγε πολλὰς φορὰς εἰς τὴν Αὐστραλίαν, καὶ θὰ ὑπάγῃ πάλιν νὰ ἰδῇ τὸν πατέρα της. »

« Πρὶν ἀκόμη παρουσιασθῇ ἡ Μὼδ, —ἐξακολουθεῖ ὁ συντάκτης,— διὰ νὰ μου δείξῃ τοὺς θησαυρούς της, ἔμαθα καὶ τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον περὶ αὐτῆς :

«Ἄλλοτε συνέθετε πολλὰ τεμάχια μουσικῆς, ἀλλὰ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὅταν κάποιος τὴν ἠρώτησεν ἐὰν συνθέτῃ τώρα, ἡ μικρὰ βιολίστρια ἀπήντησεν : «Δὲν τολμῶ· ἠξεύρω πάρα πολλὴν μουσικήν, ὥστε νὰ γνωρίζω πόσα μεγάλα πράγματα συνετέθησαν.» Μερικαὶ ἀπὸ τὰς θουμασίας μελῳδίας τοῦ Μπετόβεν, καὶ ἄλλων μεγάλων μουσικῶν, συγκινοῦν τὴν μικρὰν βιολίστριαν μέχρι δακρύων· ἐκ τούτου εἰμπορεῖ τις νὰ μαντεύσῃ, ὅτι ἂν καὶ φαινομενικῶς εἶνε ὅπως ὅλοι οἱ σύντροφοί της, εἰς τὴν ψυχήν της ὅμως ὑπάρχει ἕνα ξεχωριστὸν αἴσθημα διὰ τὴν μουσικήν, τὸ ὁποῖον δὲν ἐδόθη εἰς ὅλους.

—«Αὐτὸς εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέ-

ρους φίλους μου» εἶπεν ἡ Μὼδ ζωηρῶς, ὅταν μὲ τὰ καστανὰ μάτια της, λάμποντα ἀπὸ εὐχαρίστησιν, καὶ τὰ χρυσᾶ της μαλλιὰ κυματίζοντα εἰς τοὺς ὤμους της, εὑρέθη ἔμπροσθέν μου καὶ μοῦ ἐπαρουσίασεν ἕνα μεγάλον Περσικὸν γάτον· «τὸν ἔχω ἀπὸ μικρὸν καὶ δὲν θὰ τὸν ἀπεχωρίζομην δι' ὅλον τὸν κόσμον. Καὶ τώρα, ἐξηκολούθησεν, ἐλᾶτε νὰ σας δείξω τὸ προσκυνητήριόν μου.» Καὶ ἡ μικρὰ μὲ ὠδήγησε διὰ τοῦ δωματίου καὶ ἐσταμάτησε κάτω ἀπὸ μίαν μεγάλην εἰκόνα τοῦ Μπετόβεν, τὴν ὁποίαν καθημερινῶς κοσμεῖ μὲ ἄνθη. Κάτωθεν ἦτο ἕνα μουσικὸν ἡμερολόγιον, κοσμούμενον ἐπίσης μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Μπετόβεν, καὶ ἀνηρτημένον διὰ ταινίας, καθὼς καὶ ἕνα βιολίον ἀπὸ πορσελάνην τῆς Δρέσδης, δῶρον τῆς κυρίας Γλάδστωνος.

« Ἤτο κατρὸς νὰ ποχαιρετήσω τὴν κόρην μὲ τὸ ζωηρὸν πρόσωπον, ἡ ὁποία ἐνῷ τὸ τάλαντόν της εἶνε τόσον μέγα, πρέπει βεβαίως νὰ συγκαταριθμῆται ἀκόμη μεταξὺ τῶν μικρῶν.»

ΑΡΤΕΜΙΣ ΔΑΣΙΚΟΥ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 25.)

Ὅταν ἡ διήγησις τοῦ ἀγαθοῦ Παπαφίγκου ἐτελείωσεν, συγκεκινημένος ὁ Ἱππότης περισσότερον ἀφ' ὅσον ἤθελε νὰ φανῇ, ἐσπόγγισε λαθραίως δύο δάκρυα, καὶ ἀποταθεὶς πρὸ τοὺς ἐπισκέπτας του, ἠρώτησεν :

— Ὥστε λοιπὸν αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ ἀγαπητός μου Ρογῆρος εἶνε αἰχμάλωτος

— Ὅπως μὲ βλέπετε καὶ σας βλέπω ! ἀπήντησεν ὁ Παπαφίγκος. Γι' αὐτὸ ἤλθαμε 'στὰ νερά σας, ἐκλαμπρότατε ! Τώρα δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μας ἀκολουθήσετε εἰς τὸ Κάδιξ, καὶ ἐκεῖ πιὰ θὰ εὕρουμε τρόπο νὰ πιάσουμε 'στὸ κάτεργο τοῦ μοῦτσου καὶ νὰ τὸν εὐκολύνουμε νὰ τὸ σκάσῃ, ὅπως τὸ ἐσκάσαμε καὶ μεῖς !

—Ἀλλά, παρετήρησεν ὁ συνετὸς Παλουάζος, ὁποῖος διετήρει ἀκόμη κάποιαν δυσπιστίαν, πῶς δέν τον ἐπήρατε μαζί σας ὅταν ἐδραπετεύσατε ;

— Καλὰ καὶ σας εὐχαριστῶ ! ἀπήντησεν ὁ Παπαφίγκος. Μὴ θὰ εἴμασθε 'στὸ ἴδιο κράβι ;

— Καὶ ποῦ ἐμάθατε τὰ σχέδια τοῦ Ρενώ ;

— Αὐτὸ πάλι εἶνε ὁλωσδιόλου ἔκτακτο! Ἀκούσετε τύχη μιὰ φορά ! Ἕνα βράδυ, ὁ Λαδουρέκος κ' ἐγώ, ἤμαστε καθισμένοι 's ἕνα μέρος 'στὴν προκυμαία, ὅταν διακρίνουμε δυὸ ἀσχημόμουτρα, ποῦ ἐπερνοῦσαν, χωρὶς νὰ μας ἰδοῦν. Ἦτον ἕκξυνος λῃστὴς ὁ Ρενώ, καὶ ὁ Μπρόουν ὁ ἄξιος σύντροφός του. Ἀγκυροβόλησαν ἐκεῖ κοντά μας καὶ ἄρχισαν νὰ λέγουν τὰ δικά τους. Φυσικὰ τ' ἀκούσαμεν ὅλα.. Ἀμέσως λοιπὸν ξεκινοῦμε γιὰ τὸ στρατό, ζητοῦμε ἄδεια «χάριν ἀναψυχῆς» καθὼς λένε, καὶ μιὰ καὶ δυὸ φθάνουμε 'στὸ καράβι σας, γιὰ νὰ σας ρωμουλκήσουμε.

— Τί λέει ; ἠρώτησεν ὁ Σὰν Ροκαντέν.

— Λέγει, ὅτι ἦλθαν ἐδῶ νὰ σας πάρουν μαζί των, ἐπεξήγησεν ὁ Παλουάζος.

— Φυσικὰ ! εἶπεν ὁ Παπαφίγκος. Ὁ μισθός μας, καθὼς ξέρετε, εἶνε μικρός· ἐσυλλογισθήκαμε λοιπόν, πῶς ἂν προσθέσετε καὶ σεῖς τὸν δικό σας, κάτι θὰ ἠμπορέσουμε νὰ καταφέρουμε, γιὰ νὰ σώσουμε τὸ μοῦτσο !

Ὀφείλομεν νὰ εἴπωμεν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἱππότου, ὅτι, μετὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς ἐξηγήσεις, δὲν ἐδίστασε καθόλου, ἀλλ' ἀμέσως ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ. Καὶ ἀπὸ τὴν βίαν του νὰ τρέξῃ πρὸς βοήθειαν τοῦ προσφιλοῦς του ἀνεψιοῦ, ἐσηκώθη μὲ ὁρμήν, ἐκάλεσε τὸν Γιακουμὴν ἐπανειλημμένως, τοῦ ἔδωσε χιλίας ἀντιφατικὰς διαταγάς, ἔκαμε τὸ σπίτι ἄνω-κάτω μὲ τὴν ἐξαφνικὴν καὶ πυρετώδη ἐκείνην δραστηριότητα, κατέπληξε δὲ καὶ κατετρόμαξε τὸν εἰρηνικόν του φίλον Παλουάζον, ὁ ὁποῖος ἐνόμισεν ἀναγκαῖον νὰ τῷ ἀπευθύνῃ μερικὰς φρονίμους συμβουλάς.

— Προπάντων, ἀγαπητὲ Ἱππότα, τῷ εἶπε, προσέξατε καλὰ εἰς τὸ ταξεῖδί σας νά. . .

— Πῶς ; εἰς τὸ ταξεῖδί σας εἴπατε, κύριε Ἐπίτροπε ; διέκοψεν ὁ Σὰν Ροκαντέν. Ἀλλὰ ἐλπίζω, ὅτι θὰ ἔλθετε καὶ σεῖς μαζί μας.

— Μαζί σας ! ἐψιθύρισεν ἔντρομος ὁ Παλουάζος. Ἀλλὰ δὲν ἔκαμα τὰς ἀναγκαίας. . . . .

— Προετοιμασίας ; Ἂν εἶνε αὐτὸ μόνον, δὲν πειράζει. Θὰ προμηθευθῶμεν καθ' ὁδὸν ὅ,τι θὰ σας χρειασθῇ. Λοιπὸν ἀπεφασίσθη. Εἶσθε καλὸς καὶ παλαιὸς φίλος, καὶ ἔγω τὴν ἀξίωσιν νὰ μή με ἀφήσετε μόνον εἰς τοιαύτην στιγμήν.

Ὁ δυστυχὴς Παλουάζος ματαίως ἀνεζήτησε λέξιν, διὰ νὰ ἀπαντήσῃ· καὶ μὴ εὑρών, κατέπεσεν εἰς μίαν πολυθρόναν, τρέμων ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοῦ μακρινοῦ ἐκείνου ταξειδίου καὶ τῶν ἀγνώστων κινδύνων, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀνέμενον.

Μετὰ δύο ὥρας βαρεῖα ὁδοιπορικὴ ἅμαξα σταματήσασα πρὸ τοῦ μεγάρου τοῦ Σὰν Ροκαντέν, πρὸς μεγίστην ἔκπληξιν τῶν κατοίκων τῆς συνοικίας, παρέλαβε τὸν Ἱππότην, τὸν φίλον του, τὸν πιστὸν Γιακουμὴν καὶ τοὺς δύο ναύτας, καὶ ἐξεκίνησεν ἐν μέσῳ τῶν φιβερῶν κροταλισμῶν τῆς μάστιγος τοῦ ἀμαξηλάτου καὶ τοῦ δεινοῦ κρότου τῶν τροχῶν, κυλιομένων ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου.

Ὁ Βιλλαμπούας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΟΠΟΥ Ο ΡΟΓΗΡΟΣ ΕΠΑΝΕΥΡΙΣΚΕΙ ΤΟΝ ΣΚΑΠΑΝΕΑ ΒΙΛΛΑΜΠΟΥΑΝ ΚΑΙ ΣΠΕΥΔΕΙ ΜΕΤΑ ΧΑΡΑΣ ΝΑ ΚΑΛΛΙΕΡΓΗΣΗ ΤΗΝ ΦΙΛΙΑΝ ΤΟΥ.

Ἐν ᾧ ἡ ταχυδρομικὴ ἅμαξα τοῦ Σὰν Ροκαντὲν ἀπεμακρύνετο ὁλονὲν ἀπὸ τοὺς Παρισίους, ὁ ταλαίπωρος Ρογῆρος Νοαρμών, μέσα εἰς τὴν πλωτὴν φυλακήν του—τὸν Ἀργοναύτην,— ὑφίστατο σκληροτάτην αἰχμαλωσίαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμνον ἀκόμη φοβερωτέραν αἱ παντοειδεῖς βάσανοι καὶ αἱ στερήσεις, ὅσας οἱ ὠμοὶ Ἱσπανοὶ ἐπέβαλλον εἰς τοὺς δυστυχεῖς γάλλους αἰχμαλώτους.

Ὁ λοχαγὸς τοῦ Ρογήρου, ὁ ὁποῖος τὸν συνεπάθει πολύ, εἶχεν ἐπιτύχῃ κατ' ἀρχὰς νὰ τὸν ὁδηγήσουν εἰς τὴν Ἀρχαίαν Καστίλλην, κάτεργον προωρισμένον διὰ τοὺς αἰχμαλώτους ἀξιωματικούς, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφυλάσσοντο καὶ διῃτῶντο μὲ πολὺ ὀλιγωτέραν αὐστηρότητα. Ἀλλὰ δυστυχῶς, ὁ ἱσπανὸς ἀξιωματικὸς, ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν γενικὴν ἐποπτείαν τῶν κατέργων, παρετήρησε τὴν παρατυπίαν, ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἐπετρέπετο εἰς ἕνα ἁπλοῦν αὐλητὴν νὰ μένῃ μαζὶ μὲ τοὺς ἀνωτέρους του, καὶ διέταξε νὰ τὸν μεταφέρουν εἰς τὸν Ἀργοναύτην, ὅπου εὑρίσκοντο ἤδη ἀρκετοὶ Πεζοναῦται τῆς Φρουρᾶς καὶ ἄλλα θύματα τῆς ἐν Μπάυλεν καταστροφῆς, τὸ ὅλον ἄνδρες περίπου χίλιοι πεντακόσιοι.

Μόλις ἔφθασε, τοῦ ὥρισαν μίαν θέσιν εἰς τὸ ὑπόστρωμα, διότι μέσα εἰς τὸν συνωστισμὸν τόσων ἀνθρώπων, διαιτωμένων εἰς τόσῳ στενὸν χῶρον, ἦτο ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ ὀλίγη τάξις καὶ νὰ ἔχῃ καθεὶς ἀπὸ μίαν θέσιν ὡρισμένην, διὰ νὰ ποθέτῃ τὸν σάκκον του καὶ νὰ κοιμᾶται τὴν νύκτα. Ἐκεῖ, μὲ μεγάλην του χαρὰν παρετήρησεν ὁ Ρογῆρος ὅτι εἶχεν ὡς γείτονα ἕνα σκαπανέα, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζεν ἀπὸ τὸν πόλεμον, καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε δείξῃ μεγάλην συμπάθειαν πρὸς τὸ παιδίον καὶ πολλάκις τὸ εἶχεν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ κόπους καὶ ἀπὸ ταλαιπωρίας.

— Πῶς! σὺ ἐδῶ, καλέ μου Βιλλαμπούα! ἀνέκραξε μόλις τὸν εἶδε.

— Ναί, ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἀπεκρίθη ὁ σκαπανεύς, πρόθυμος νὰ σε ὑπηρετήσω, παιδί μου, ὅσον ἠμπορῶ, τώρα μάλιστα ποῦ θὰ εἴμεθα καὶ γείτονες εἰς τὰ κρεββάτια.

— Γείτονες ναί, ἀπεκρίθη ὁ Ρογῆρος γελῶν, ἀλλὰ μόνον κρεββάτια δὲν βλέπω.

— Ἔχεις δίκηο, παιδί μου· ἀλλὰ θὰ σοῦ τα ἐξηγήσω ὅλα. Ἄκουσε λοιπόν. Ὁ διοικητὴς τοῦ Κάδιξ, ἅμα εἶδεν ὅτι αἱ αἴθραι τοῦ Ἀργοναύτου δὲν ἦσαν ἀρκετὰ εὐπρόσωποι διὰ νὰ ξενίσουν στρατιώτας τοῦ Αὐτοκράτορος, μᾶς ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ διατάξῃ νὰ τας σηκώσουν καὶ νὰ βάλουν εἰς τὸν τόπον των ὡραῖα καὶ μεγαλοπρεπῆ κρεββάτια, ὅπως μᾶς ταιριάζει. Κατὰ δυστυχίαν, τὰ πολυτελῆ αὐτὰ ἔπιπλα δὲν ἔφθασαν ἀκόμη καὶ τα περιμένουμε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή . . . Ἐνόησες λοιπὸν τώρα γιατὶ δὲν βλέπεις κρεββάτια;

— Ἄ, τώρα μάλιστα, ἐννόησα ἐστὴν ἐντέλεια! ἀπεκρίθη ὁ Ρογῆρος γελῶν μὲ τὴν καρδιά του.

— Καλά. Ἔλα λοιπὸν νὰ σου δείξω τὸ νέον σου παλάτι.

Καὶ ὁ ἀγαθὸς Βιλλαμπούας, λαβὼν τὸν νέον του σύντροφον ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἐτριγύρισεν εἰς ὅλον τὸ πλοῖον, ἀπὸ τὸ κῦτος ἕως τὸ κατάστρωμα, χωρὶς νὰ φήσῃ τίποτε ἀξιοθέατον

Ὁ Ἀργοναύτης, οἰκτρὸν λείψανον τῆς ναυμαχίας τοῦ Τραφαλγάρ,(*) —ὅπως ἄλλως τε ὅλαι αὗται αἱ πλωταὶ φυλακαὶ τοῦ Κάδιξ, — δὲν εἶχεν οὔτε κατάρτια, οὔτε σχοινία. Τὸ κῦτός του ἦτο γεμάτον ἀπὸ βόρβορον μαῦρον καὶ δυσώδη. Αἱ θυρίδες τῶν τηλεβολοστασίων, ὅπου διέμενον τέσσι αἰχμάλωτοι, ἦσαν ἀνοικταὶ ἡμέραν καὶ νύκτα, διὰ νὰ ἐξέρχωνται αἱ ἀναθυμιάσεις τοῦ πλήθους ἐκείνου, τοῦ ἐστοιβαγμένου εἰς τόσῳ μικρὸν χῶρον, ὥστε πολλοὶ ἀπὸ τοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους ὑπέφερον ἀπὸ τὰ μάτια των. Τὸ μόνον κατοικήσιμον μέρος, ἐν ὑπόστεγον εἰς τὴν πρύμνην, ἐχρησίμευεν ὡς μαγαζεῖον διὰ τοὺς ἱσπανοὺς πωλητάς, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο καθημέραν καὶ ἐπώλουν εἰς μυθώδεις τιμὰς τὰς πραγματείας των εἰς τοὺς αἰχμαλώτους. Δὲν ὑπῆρχεν οὔτε αἰώρα, οὔτε κλίνη, οὔτε στρῶμα. Κατεκλίνοντο κάτω, βασανιζόμενοι ἀπὸ τὰ πλέον αἱμοβόρα ἔντομα. Τὴν νύκτα ὑπέφερον ἀπὸ δριμύτατον ψῦχος, τὴν δὲ ἡμέραν ἀπὸ φοβερώτατον καύσωνα. Δέν τους ἐπετρέπετο πλέον νὰ λούωνται εἰς τὴν θάλασσαν, ἀφότου πολλοὶ εἶχον δραπετεύσῃ κολυμβῶντες. Ἡ τροφή των, ἀντὶ νὰ δίδῃ δυνάμεις εἰς τοὺς ἐξηντλημένους, ἀπετέλει ἀκόμη ἕνα κίνδυνον διὰ τὴν ὑγείαν

(*) Ἀκρωτήριον τῆς Ἱσπανίας, ὅπου τῷ 1805 ὁ ἄγγλος ναύαρχος Νέλσων ἐνίκησε τὸν γαλλικὸν στόλον.

των. Μαῦρον καὶ μουχλιασμένον ψωμί, λαρδὶ ταγγόν, κρέας χαλασμένον, ὄσπρια σκωληκοφαγωμένα, νερὸν ἀκάθαρτον — ἰδοὺ τὶ ἔπρωγαν καὶ τί ἔπιναν οἱ αἰχμάλωτοι. Τὸ ἄγριον μῖσος τῶν Ἱσπανῶν δὲν ἤξευρε πλέον τί ἄλλας βασάνους νὰ ἐπινοήσῃ διὰ τοὺς Γάλλους, οἱ ὁποῖοι εἶχον τὴν δυστυχίαν νὰ πέσουν εἰς τὰ χέρια των.

Ἡ ἀνθυγιεινὴ ἐκείνη δίαιτα εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὰς φοβερωτέρας ἀσθενείας, τύφον, στομακάκην, δυσεντερίαν. Πολλοὶ ἀπέθνησκον—ἕως εἴκοσι τὴν ἡμέραν,—ἄλλοι ἐτρελλαίνοντο, ἐγίνοντο μανιακοί, ἄλλοι ἀπεβλακοῦντο. Ἴσως οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ ἦσαν οἱ εὐτυχέστεροι, διότι οἱ Ἱσπανοί, μὴ γνωρίζοντες τί νὰ τους κάμουν καὶ μὴ θέλοντες νὰ τους ξεφορτωθοῦν διαφορετικά, τοὺς ἐπέστρεφον εἰς τοὺς Γάλλους.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΔΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

«ΕΙΜΑΙ ΑΤΕΛΗΣ»

Τὸ εἶπεν ἡ Ἐλεονώρα Δοῦζε, ἡ μεγάλη ἰταλὶς καλλιτέχνις, ἡ μεγαλειτέρα ἠθοποιὸς τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία διατρίβει κατ' αὐτὰς εἰς τὰς Ἀθήνας.

Μερικοὶ δημοσιογράφοι τὴν ἐπεσκέφθησαν εἰς τὰ παρασκήνια, κατὰ τὸ διάλειμμα μιᾶς τῶν ἀλησμονήτων ἐκείνων παραστάσεων, τὰς ὁποίας ἔδωσεν εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον, διὰ νὰ τῆς ἐκφράσουν τὸν θαυμασμόν των.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα καλὰ ἐγράψατε δι' ἐμέ, τοῖς εἶπεν ἡ Δοῦζε, μολονότι λυποῦμαι διότι δὲν θὰ τ' ἀναγνώσω. Δυστυχῶς δὲν γνωρίζω τὴν ἑλληνικήν. Ἄ, εἶμαι ἀτελής!...

Ναί! Ἡ ἔνδοξος καλλιτέχνις, τῆς ὁποίας ἡ τέχνη θαμβόνει καὶ τὸ ὄνομα γεμίζει τὸν κόσμον, ἡ μεγάλη αὐτὴ γυνή, ἡ ὁποία μὲ τόσους ἀγῶνας καὶ μὲ τοιαύτην θέλησιν κατώρθωσε νὰ ἀναπτυχθῇ, νὰ μορφωθῇ καὶ νὰ ἀναδειχθῇ εἰς τοιοῦτον βαθμόν, θεωρεῖ τὸν ἑαυτόν της ἀτελῆ, διότι δὲν γνωρίζει καὶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν ἕλληνες καὶ ἑλληνίδες, οἱ ὁποῖοι περιφρονοῦν τὴν γλῶσσαν των καὶ προτιμοῦν ξένας καὶ ἐντρέπονται νὰ ὁμιλήσουν ἢ νὰ ἀναγνώσουν ἑλληνικά!.. Ὁποῖον μάθημα καὶ ὁποῖον ράπισμα διὰ τοὺς ξενομανεῖς αὐτοὺς ἡ ὁμολογία τῆς ξένης καλλιτέχνιδος!

Κ' ἕνα ἄλλο ἀκόμη. Ἡ Δοῦζε ὡμολόγησεν ὅτι ἔτρεμεν ἀπὸ συγκίνησιν, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἐμφανισθῇ τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς ἀθηναϊκῆς σκηνῆς. Καὶ ὅταν κάποιος ἐξέφρασε τὴν ἀπορίαν του διὰ τὴν συγκίνησιν καλλιτέχνιδος, ἡ ὁποία ἐθριάμβευσε καὶ ἐδοξάσθη εἰς τὰς μεγαλειτέρας πόλεις τῆς Εὐρώπης, ἡ Δοῦζε ἀπήντησεν:

— Ἄ, μὴ βλέπετε! Τὸ ὄνομα σ' Ἀθῆναι προξενεῖ ἰδιαιτέραν μαγείαν καὶ ἰδιαιτέραν συγκίνησιν. Πρὸ ὀλίγου ἐπεσκέφθην τὸ ἀρχαῖον Διονυσιακὸν Θέατρον, καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ σας περιγράψω τί ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμεν. Ἐδῶ εἶνε ἡ χώρα τῆς Τέχνης τῆς ἀληθινῆς. Πῶς ἠμποροῦσα λοιπὸν νὰ μὴ συγκινηθῶ, ἀφ' οὗ ἐπρόκειτο νὰ παραστήτω διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὰς Ἀθήνας;

Καὶ κατόπιν προσέθεσε ρεμβώδης:

— Πῶς ἤθελα νὰ παίξω ἐδῶ κανὲν ἑλληνικὸν ἔργον, καμμίαν τραγῳδίαν τοῦ Σοφοκλέους παραδείγματος χάριν...

Καὶ ὅμως ἡ Δοῦζε ἐξέλεξε διὰ τὰς Ἀθήνας, τὰ ὡραιότερα, τὰ ὑψηλότερα ἔργα τοῦ δραματολογίου της. Μᾶς ἔκαμε δηλαδὴ τὴν μεγαλητέραν τιμήν, τὴν ὁποίαν ἠμποροῦσε νὰ μας κάμῃ, ἀφ' οὗ μᾶς ἐθεώρησεν ἱκανοὺς νὰ τὴν ἐκτιμήσωμεν καὶ νὰ τὴν θαυμάσωμεν εἰς τοὺς πλέον δυσκόλους ρόλους της, εἰς ἐκείνους τῶν ὁποίων ἡ κατανόησις ἀπαιτεῖ καὶ προϋθέτει μεγάλην ἀνάπτυξιν καὶ μεγάλην καλαισθησίαν.

Ὅλ' αὐτὰ δὲν διαθρύπτουν τὴν ἐθνικήν μας φιλοτιμίαν καὶ δέν μας κάμνουν ὑπερηφάνους διότι εἴμεθα Ἕλληνες;

——

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ παιδί: — Τί μὲ μαλώνεις ἔτσι; . . . μιὰ πεντάρα μονάχα σοῦ πῆρα!

Ἡ μητέρα. — Δὲν ἠξεύρεις λοιπόν, ὅτι εἴτε πεντάρα κλέψῃς εἴτε πεντόδραγκο, εἶνε ὅλο τὸ ἴδιο;

Τὸ παιδί. — Ἄ κρίμα νὰ μὴ τὸ ξεύρω προτήτερα. . . Γιατί τότε θὰ ἔπερνα τὸ πεντόδραγκο ποῦ ἦταν κοντὰ 'ς τὴν πεντάρα. . .

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πέτρας Σκανδάλου

*
* *

Ἐρωτοῦν τὸν *Μενοιτιάδην Πάτροκλον*:

— Πῶς καλεῖται τὸ ὄργανον μὲ τὸ ὁποῖον μετροῦμεν τὸ βάρος ἑνὸς πράγματος;

Κ' ἐκεῖνος μὲ προθυμίαν:

— Βαρόμετρον!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ [Ε]

*
* *

Ὁ *κύριος τοῦ σκόλου*: — Μὴ πειράζῃς, παιδί μου, τὸ σκυλί, γιατὶ δέν σε γνωρίζει καὶ θὰ σε δαγκάσῃ.

Τὸ Ἀρχιζιζάνιον. — Πῆτέ του λοιπὸν πῶς μὲ λένε. Ἀρχιζιζάνιον!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Κυκλάδων

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ.

Ὁ φίλος μου, ἢ μᾶλλον ἡ φίλη μου *Ἀτεμοστρόβιλος*, [ΕΕ] — διότι τὸ φύλον του προδίδεται σήμερον ἀπὸ κάποιαν βίαν· καθὼς λέγουν, — ἔγραψε πρὸ πολλοῦ, κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς *Μίας Τρελοῦλας* ἐνθουσιωδεστάτην ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ἰούλιον Βέρν. Ὁ διάσημος συγγραφεὺς τῆς «Φιγγοῦς τῶν Πάγων» ἔσπευσε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, καὶ ἐκ τῆς ἀπαντήσεώς του μανθάνομεν πόσον εὐχαριστήθη ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τῆς νεαρᾶς ἑλληνίδος. Ἰδοὺ ἐν μεταφράσει ἡ ἀληθῶς χαριτωμένη ἐπιστολὴ τοῦ Ἰουλίου Βέρν:

«Amiens, 17 *Ἰουλίου 1898*

«*Ἀγαπητὴ Δεσποινίς*,

«Δὲν θὰρρήσω ἄνευ ἀπαντήσεως τὴν φιλόφρονα ἐπιστολήν σας, καὶ μάλιστα δὲν θὰ βραδύνω οὔτε μίαν ἡμέραν. Γράφετε τὴν γαλλικὴν εἰς τὴν ἐντέλειαν, ὡς ἐὰν ἤσθε γαλλίς, ἀφίνω δὲ κατὰ μέρος τὰ πρὸς τὴν Γαλλίαν συμπαθῆ αἰσθήματά σας, τὰ ὁποῖα ἐκφράζετε μὲ τόσην θερμότητα! Εἶμαι εὐτυχής, διότι τὰ βιβλία μου σᾶς ἐνέπνευσαν τὸν πρὸς τὰ ταξείδια τοῦτον· ἀλλ' ἂν θὰ κάμετε μερικά, σᾶς συμβουλεύω, (καὶ ἀκούσατέ με!) νὰ μὴν ὑπάγετε εἰς τοὺς πόλους διαφορετικά, παρὰ μόνον διὰ τῆς φαντασίας·

«Πρὸ δεκαπέντε περίπου ἐτῶν, τὴν θαυμασίαν πατρίδα σας ἔλαβε ὡς ἀφετηρίαν ἑνὸς μυθιστορήματός μου, ἐπιγραφομένου «L' archipel en feu» καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ τὸ ἀναγνώσατε. Εἶμαι ἤδη ἀρκετὰ γέρων, ἀλλ' ἐργάζομαι ἀκαταπαύστως καὶ ἤδη ἔχω εἰς τὸν δρόμον περὶ τὰ δέκα νέα ἔργα τὰ ὁποῖα, ἐλπίζω, θὰ σας ἀρέσουν ὅσον καὶ τὰ ἄλλα.

«Δεχθῆτε, ἀγαπητὴ Δεσποινίς, τὰς φιλικὰς προσρήσεις καὶ τὰς εὐχαριστίας ἑνὸς γηραιοῦ γάλλου μυθιστοριογράφου. ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ.»

«Φαντάσου ἑνδεκα ἐτῶν παιδὶ καὶ νὰ γράψῃ ἔτσι ὡραῖα, — λέγει κάποιος μικρὸς φίλος μου διὰ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, — καὶ ἐγὼ ποῦ εἶμαι δέκα, νὰ μὴν ἠ'ξεύρω οὔτε τὸ μισό, οὔτε τὸ μισὸ τοῦ μισοῦ, οὔτε τὸ μισὸ τοῦ μισοῦ τοῦ μισοῦ. . . . (καὶ αὐτὸ ἐξακολουθεῖ ἐπ' ἄπειρον διὰ νὰ δείξῃ τὴν διαφοράν.)» Αὐτὰ ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τῆς ἀδελφῆς του *Τελευταίας Λελιδόνος* [Ε] ἡ ὁποία πάλιν εἶνε τόσον ὡραία, ὥστε ἀξίζει τὸ εὔσημον. Τὴν παρακαλῶ ὅμως νὰ εἴκῃ εἰς τὸν ἀδελφόν της, ὅτι καθόλου δύσκολον μετὰ ἕνα ἢ δύο χρόνια νὰ φθάσῃ καὶ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, ἀρ' οὗ ἀπὸ τώρα ἔχει τὴν ἐξυπνάδαν νὰναγνωρίζῃ ὅτι γράφει καλλίτερά του. Μόνον οἱ ἐγωϊσταὶ καὶ οἱ δοκησίσοφοι, οἱ νομίζοντες ὅτι τὰ ξεύρουν ὅλα, δὲν προοδεύουν ποτέ.

Πεῖσμα, ναί, πεῖσμα τὸ ἔδαλεν ὁ *Ἀπόστολος Καραπαναγιώτης* τί νομίζετε; νὰ μου ἐγγράψῃ φέτος 25 νέους συνδρομητάς. Καὶ σημειώσατε ὅτι εἰς τὴν πόλιν ποῦ διαμένει, δὲν εἶνε ὀλίγοι οἱ συνδρομηταί μου. Ὁ ἴδιος μοῦ γράφει ὅτι προχθὲς εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον ἐμέτρησε 48—50 συνδρομητὰς ἀναμένοντας τὸ φυλλάδιον.

Θεραπαινὶς τῶν Μουσῶν (§§) ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ προτιμᾶς. Πολὺ μου ἤρεσε καὶ καλὸ μ' ἐνεθάρρυνεν ἡ ἐπιστολή σου [Ε].

«Δί καινοτομαί σου ἀριστουργήματα!—μοῦ γράφει ὁ *Φάλσταφ* ἀλλὰ καὶ ποῖος ἕως τώρα δέν μου τὸ ἔγραψε; — προπάντων ἡ τοῦ Δικαστηρίου, τοῦ ὁποίου πιθανότατα θὰ προεδρεύῃ ὁ Ἀνανίας. (Ἄ, μπᾶ!) Εἶμαι περίεργος νὰ ἴδω τί εἴδους δίκας θὰ ἐνδικάζωνται, καὶ ἂν θὰ διορίζεται δ. κηγδρος τῆς ὑπερασπίσεως ἐκ τῶν συνδρομητῶν»—Αὐτὰ θὰ τα ἰδοῦμε ἀργότερα.

«Καὶ ἡ *Ναυτοπούλα* τί ἐρωτᾷ διὰ τὸ Δικαστήριον;—μοῦ γράφει τὸ *Ἀγκάθι* [Ε]— Πρώτην-πρώτην αὐτὴν θὰ δικάσωμεν, διότι εἶνε πολὺ περίεργη. Ἐγὼ βεβαίως θάνελάμβανα νὰ γίνω δικηγόρος της, ἂν δὲν ἐγνώριζα πόσην τέχνην καὶ χάριν ἔχει 'στὴν ὁμιλία της, ὥστε νὰ καταφέρῃ ἀπολογηθῇ μόνη της.»—Ναί· ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ Δικαστήριον ἡ *Ναυτοπούλα*· ὥστε ἡσύχασε

Καὶ ἓν ἀνέκδοτον τοῦ *Κάτσε-Βρέστο* — τὸ μανθάνω πάλιν ἀπὸ τὸ *Ἀγκάθι*, τὸ ὁποῖον προσθέτει: «τί ἀκατάλληλο ψευδώνυμο δ' ἕνα τόσον ὑψηλὸ παιδί!» — Εἰς τὸ μάθημα τοῦ χοροῦ ποῦ συνέρχονται ὅλῳ συνδρομηταί μου καὶ ὅλῳ δ' ἐμὲ ὁμιλοῦν, ἕνας νεαρὸς κύριος, κοντός, χονδρός, καὶ ἄσχημος, τους ἔκαμε τὴν παρατήρησιν ὅτι ἡ Δάφλασις εἶνε διὰ πολὺ μικρὰ παιδιά! Καὶ τὸ *Κάτσε-Βρέστο* θυμόνει καὶ ἀπαντᾷ: — «Ἔχετε λάθος! ἂν ἦταν μόνον διὰ μικρὰ παιδιά, θὰ τὴν ἐπέρνατε καὶ σεῖς!» [Ε]

Μυστικὴ Φωνή α, πόσου μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου, διὰ τῆς ὁποίας μοῦ ἀναγγέλλεις τὸν θάνατον τοῦ λατρευτοῦ πατρός σου! Σὲ ἀγαλλυνόμαι θερμότατα, ἀγαπητή μου, καθὼς καὶ ὅλην σου τὴν οἰκογένειαν. — Τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου *Νικητήριος Δάφνη* ἐγκρίνεται ἀλλὰ τὸ τῆς ἐξαδέλφης σου δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ.

Καὶ σύ, *Ἄστρη Γάτα*, νὰ δεχθῇς τὰ συμπαθητικώτατα συλλυπητήριά μου, διὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάππου σου, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισες ὡς πατέρα, καὶ ὁ ὁποῖος ἦτον τόσος καλός, ὥστε ὅλοι ἔχουν νὰ κάμουν μὲ τὴν καλωσύνην του. Εἶμαι ὅμως ὑπερήφανος, διότι ἀπὸ τὰ φυλλάδιά μου πάλιν ἤντλησες παρηγορίαν εἰς τὴν ὀδυνηρὰν αὐτὴν στιγμὴν τῆς ζωῆς σου.

Καλὲ σεῖς περνᾶτε θαυμάσια εἰς τὸ σχολεῖον σας, *Ἀνακατοσούρα*! Τί ὡραῖαι διασκεδάσεις εἶνε αὗται· τί ἀκολαύσεις πνευματικαί; τί τρυφὴ καλλιτεχνικαί; Πραγματικῶς σ' ἐζήλευσα ὅταν ἐδιάβασα τὴν κολυσέλιδον ἐπιστολήν σου [Ε] καὶ σε συγχαίρω διὰ τὸν ρόλον τὸν ὁποῖον ἔπαιξες εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῶν ποικίλων καὶ λαμπρῶν αὐτῶν ψυχαγωγιῶν. Καὶ τοῦ χρόνου!

Περίεργον πρᾶγμα, *Ἑλληνικὴ Σημαία*! Ἐγὼ ὅμως ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλά, ὅτι σοῦ ἀπήντησα, καὶ σου ἔλεγα μάλιστα ὅτι ἐλυπήθην ποῦ δὲν ἐγνώρισα τὸν ἀδελφόν σου, διότι ἔρρησε τὸ γράμμα καὶ ἔρυγε. Πῶς δέν τα εἶδες;

Ζουλάπι, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ἐπιθυμῶ πάρα πολὺ νὰ εἶσαι τακτικὴ φέτος εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν σου.

Αὐτόλυκε, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ, καὶ σε συγχαίρω διὰ τὸ βραβεῖον τῆς ἐπιμελείας. Ναί, καὶ τὸ δύο ἐφετεινά μιθυστορήματά μου εἶνε ἔκτακτα καὶ ἀριστουργήματα ἀριστουργημάτων!

Ἑλληνικὴ Ἀστήρ, ἰδοὺ τὸ νέον σου ψευδώνυμον· ὑποθέτω ὅτι αὐτὸ θὰ προτιμᾷς καὶ σύ.

Θέλετε τώρα νὰ ἴδητε πῶς κρίνουν τὴν «Διάπλασιν» καὶ οἱ μεγαλείτεροι; Ἰδοὺ μία ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἐσχάτως ὁ κ. Παπαδόπουλος:

«*Ἀξιότιμε Κύριε*,

«Ἀποστέλλουσα ὑμῖν ἐγκλείστως δραχμάς. . . . . εὐτυχῆς λογίζομαι, δραττομένη τῆς περιστάσεως ταύτης, ὅπως ἐκφράσω ὑμῖν τὰ ἄπειρα καὶ εἰλικρινῆ συγχαρητήριά μου διὰ τὴν «Διάπλασιν» ἥτις κατ' ἐμὴν γνώμην, εἶνε τὸ μόνον περιοδικόν, τὸ ὁποῖον γνωρίζει νὰ δονῇ καὶ τὰς μᾶλλον μυχίους τῆς καρδίας τῶν φίλων της χορδάς. Ὑπὲρ παντὸς εὐγενοῦς καὶ γενναίου αἰσθήματος . . . . . .

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΨΑΡΑΥΤΗ

Διευθύντρια Παρθεναγωγείου Ναυπλίου

Ναύαρχε Σάμψων, εἰς τὴν ἐπιστολὴν τῶν Μ. Μυστικῶν ὁ ἄγραφος φάκελλος μὲ τὸ τετράδιον κηγαίνει μέσα εἰς τὸν γραμμένον— θηλαδὴ τὸν φέροντα τὴν ἐπιγραφήν μου, — καὶ ψαλτιδίζονται εἰς τὰς γωνίας ὀλίγον καὶ οἱ δύο, διὰ νὰ φανῶσι ὅτι περιέχουν ἔντυπον.

Κρίξ—Κράξ, τί ἀτυχία! καὶ τὸ νέον ψευδώνυμον ποῦ προτείνεις ἀνήκει εἰς ἄλλον. Πρότεινέ μου ἄλλα πολλὰ μαζί, διὰ νὰ ἐκλέξω ἕν ἐλεύθερον, καὶ νὰπροφύγωμεν νέαν τυχὸν ἀρνοπορίαν.

Τσούχτρα [Ε] πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ ὅτι εἶσαι πολὺ εὐαίσθητη. Ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν πίστευσέ με, δὲν διέπραξες καὶ κανὲν ὀπουδαῖον λάθος. Μήπως καὶ ἄλλοι ἐως τώρα δὲν μὲ ἠρώτησαν ἂν αἱ πληροφορίαι δημοσιεύωνται ἐπὶ πληρωμῇ; καὶ πολλοὶ μάλιστα μήπως μαζὶ μὲ τὰς πληροφορίας των δέν μου ἔστειλαν καὶ χρήματα διὰ τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων; Ἀπὸ τὸν τρόπον ποὺ σον ἀπήντησα θὰ εἶδες ὅτι δὲν καρεξήγησα τὴν ἐπιστολήν σου.

Κυνηγὲ τῆς Σιταρήθρας, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Χαίρω πολὺ ποῦ σου ἤρεσαν ἐξ ἀρχῆς τὰ νέα μυθιστορήματα. Ἄρησε ὅμως νὰ ἴδῃς καὶ πορακάτω! Τὰς περιπετείας τοῦ Ρογήρου καὶ τοῦ Γεράρδου οὔτε εἰς τὸν ὕπνον σου δὲν τὰς εἶδες.

Θεὰ Ἀθηνᾶ, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ἀκούσατε μὲ πόσας φίλας μου ἔχει δι' ἐμοῦ ἀλληλογραφίαν ἡ *Χειμωνιάτικη Λιακάδα*: μὲ τὸν *Ἀτεμοστρόβιλον*, μὲ τὴν *Ἴριδα*, μὲ τὴν *Βίγλιαν*, μὲ τὴν *Σαμιακὴν Σημαίαν*. Καὶ τῆς φαίνονται ὅλαι τόσον καλαί, ποῦ δὲν ἠξεύρει ποία εἶνε ἡ καλλίτερα! Ὁ κ. Φαῖδων κατενθουσιασμένος μὲ ὅτα γράφει περὶ τῶν «Περιπάτων» του ἐξυπνότατα, καὶ με παρεκάλεσε νὰ τῆς δώσω ἐν εὔτημον. Μά τῆς ἀξίζει! [Ε]

Τὸν ἑξῆς μονόλογον μοῦ γράφει ὁ *Γουλιέλμος Τέλλος* [Ε]: «Ἄν τους τρελάνω; . . . Ἄν πάθουν τίποτε . . . . (Μετὰ ὥριμον σκέψιν) Ἤ ἄς τους δείξω ὅτι δὲν εἶμαι δκνηρὸς ὅπως πέρυσι!» Ἀπὸ τὰ ἄν, ἄν, ἤ, ἄς, ἐννοεῖται ὅτι ὁ μονολογῶν εἶνε ὁ Ἀνανίας, καὶ μονολογεῖ διὰ τὰ Γνωμικά του.

Ἰωάννη Δ. Δαμασκηνέ, δυστυχῶς κανὲν ἐκ τῶν ψευδωνύμων νου προτείνεις, δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ. Ἀποφεύγω πάντοτε τὰ πολιτικά. Διάλεξε λοιπὸν ἄλλα.

Τὴν Μαγικὴν Εἰκόνα τοῦ πρώτου φυλλαδίου εὗρον ἕως τώρα: ἡ *Μαγευμένη Ἄκρογιαλιά*, ὁ *Αἰθήρ*, ὁ *Νικόλαος Κ. Δεκαβάλλας*, τὸ *Ἀσημένιο Κῦμα*, ἡ *Ταϋγέτη*, ἡ *Θεὰ Ἀθηνᾶ*, ὁ *Μπάμ-Μπούμ*, ἡ *Χειμωνιάτικη Λιακάδα*, ἡ *Ναυτοπούλα* ([Ε] ἡ ὁποία μάλιστα ἀνεκάλυψεν ὅτι ὁ καπνιστὴς ὁμοιάζει μὲ τὸν μέγαν μουσικὸν Ριχάρδον Βάγνερ, καὶ ἔτσι εἶνε·) ἡ *Φοίβη*, τὸ *Ρόδον τῶν Ἄλπεων* καὶ τὸ *Μπουμπιτεισμένο Μυαλό*.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των. δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους: *Θαρραλέαν Ἀμαζόνα* (Α. Ζ. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Νευροσπαστον* (Δ. Γ.) *Ταϋγέτην* (Α. Σ. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Ἀνθεμίδα* (Φ. Κ.) *Ὀρειροπόλον Παῖδα* (Κ. Δ.) *Λουλούδι τοῦ Βουνοῦ* (Γ. αὐτὸ προτιμᾷ· τί κόβεσαι λοιπὸν καὶ δὲν ξεσπαθόνεις; πάντοτε εἶνε κατάλληλος ὥρα!) *Σῶρε κ' ἔλα* (Ι. Β.) καὶ *Φαταούλαν* (αὐτὸ ἐξέλεξα διὰ τὸν θέλοντα νὰ μὴ γραφοῦν τάρχικά του.)

Ἀδέσμευοι, πληροφορίαι: Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Παιδικὸς Σύλλογος «Ἀπόλλων» πρὸς διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως, μὲ παρακαλεῖ νὰ πληροφορήσω τοὺς φίλους μου, ὅτι ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ γίνουν μέλη, ἂς ἀποταθοῦσι πρὸς τὸν κ. *Χριστόφορον Μιχαηλίδην*, ὁδὸς *Μπαϊράμ*, *Πετράκη Ἐφέντη Χάνιον*, ἀριθ. 5, εἰς *Κωνσταντινούπολιν*—ὁ *Ἀπόστολος Καραπαναγιώτης* ζητεῖ Ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ *Ἡσύχο Ἀεράκι*· — ἡ *Θέλπουσα* πληροφορεῖ τὴν *Τσούχταραν* ὅτι ἐπειδὴ ἔχει νὰ τὴν ἴδῃ πολὺν καιρόν, ἔπαυσε νὰ τὴν γνωρίζῃ, καὶ δι' αὐτὸ δέν τὴν ἐνόησεν, ὅταν τὴν ἐχαιρέτησεν εἰς τὸν περίπατον.—ὁ *Λευκόπτερος Ἄγγελος* πληροφορεῖ τὸν *Ἀκρίταν* ὅτι τάρχικά του εἶνε Ι. Π. Π.

καὶ ὅτι διαμένει ἐν Τριπόλει· — ἡ *Τσουκνίδα τῆς Τερψιθέας* πληροφορεῖ τὴν *Ζαπτιέδα* ὅτι τάρχικά της εἶνε Ε. Γ. καὶ ὅτι μένει ἐν Ἀθήναις· ζητεῖ δὲ τάρχικά της καὶ τὴν διεύθυνσίν της· — τὸ *Διαβολάκι* ζητεῖ τάρχικὰ τοῦ *Πιστοῦ Συμμάχου*

Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀλλάξουν: ὁ *Ἄγρυπνος Δράκων* μὲ τὸν *Κροκιδίλον τοῦ Νείλου*. *Ποιήτριαν Σαπφώ*, *Πλοίαρχον Λὰν Γκὺ* καὶ *Γ. Παπαγιάννην* — ὁ *Δ. Ε. Δίπλας* μὲ τὸν *Φέλτωτα* καὶ τὸν *Ρὸς Ἀλούλαφ* — τὸ *Τί μὲ Μέλει* μὲ τὸ *Ἀφράτο Γοερουνόπουλο* — ὁ *Ναυτόπαις* μὲ τὴν *Ἀλόην τοῦ Κηφισσοῦ*. *Γαλανὴν Ἀλκιδοπούλαν*, *Ἀστραπήν*, *Κόδρον*, καὶ *Ζηλεμένην Βοσκοπούλαν* — ἡ *Ἑλληνοπούλα* μὲ τὸν *Ἀρίωνα* τὸν *Μηθυμναῖον*, *Μουσικὴν Καρδίαν*, *Φρούριον τῆς Κερκύρας*, *Νύμφην Καλυψώ* καὶ *Εὐφορίωνα* — ὁ *Π. Α. Κουλούρης* μὲ τὸ *Ἀντίο Μαστέλο*, *Μπὰμ Μπούμ*, *Γ. Μαύτας*, *Μ. Χαρχαλάκην* καὶ *Δ. Παπαγεωργίου* — ἡ *Σαμιακὴ Σημαία* μὲ τὴν *Κροκόπεπλον Ἠώ*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ρωμηοπούλαν* — τὸ *Μεσολογγιτάκι* μὲ τὸν *Καραβόγατον* — τὸ *Σκαφιδάκι* μὲ τὸν *Μέγαν Στρατηλάτην*, *Στήριγμα τῆς Μητρός*, *Ναύαρχον Σάμψωνα*, *Ζηλερέτην Βοσκοπούλαν* καὶ *Ἑλληνικὴν θάλασσαν* — ὁ *Μακρολέλεκας* μὲ τὴν *Ἀστραπήν*, *Μικρὸν Κατεργάρην*, *Μελαγχροινὴν Ἑλληνίδα*, *Ποταμὸν Εὐρώταν* καὶ *Ναυτοπούλαν* — ἡ *Ἑλληνικὴ Ναυαρχὶς* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, *Δαιμονάκι*, *Ἰωάννην Μαρκέττη* καὶ *Πηνελόπην Σακελλαρίου* — ἡ *Νεαρὰ Καλλιτέχνις* μὲ τὴν *Μαρίκαν Χαριτάτου*, *Ἀρχιζιζάνιον*, *Ἰωάννην Μαρκέττη*, *Ἀντιγόνην Ἰατρίδου*, *Ναϊάδα* καὶ *Ἑλληνοπούλαν* — τὸ *Παιδὶ τοῦ Λαοῦ* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Πηλίου*, *Υἱὸν τοῦ Πηλίου*, *Δημόκριτον Ρώλου* καὶ *Ἀνδρεῖον Σουλιώτην* — ὁ *Κόδρος* [Ε] *μὲ Ναυτοπούλαν*, *Δούκισσαν*, *Ἥσυχο Δεράκι*, *Δὸν Κολοκύθαν Πάτεραν* καὶ *Κόντε Ραπανάκην* — ὁ *Μυλόρδος* μὲ τὸν *Ἀρλεκῖνον*, *Ναυτοπούλαν*, *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας*, *Ἰωάννην Γρεῦ* καὶ *Δὸν Κολοκύθαν Πάτεραν* — τὸ *Παρατσοῦκλι* μὲ τὸν *Πλοίαρχον Λὰν Γκύ*, *Περσέα*, *Παλλικάρι τῆς Λαζίας*, *Δαμονάκι* καὶ *Ἀρχιζιζάνιον* — ὁ *Σοφὸς Πιττακὸς* μὲ τὴν *Ἀνακατοσούραν*, *Κῦμα τῆς Πριγκήπου*, *Δεσποινίδα Δῆ Λούγκ Τσάγκ*, *Λιοτοσκιπὲς Ὄρος* καὶ *Κατσαρίδαν* — ἡ *Γαλλικὴ Σημαία* μὲ τὴν *Ἴριδα*, *Σαμιακὴν Σημαίαν*, *Βίγλαν*, *Μιρίτταν* καὶ *Ἀνεμοστρόβιλον* — ἡ *Λεμνωτιάτικη Διακάδα* μὲ τὸν *Μικρὸν Ἠιαντίσταν* — ἡ *Ἐσμεράλδα* μὲ τὴν *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν*, *Κατραπακιὰν* καὶ *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* — ἡ *Κρατησίκλεια* μὲ τὸν *Ἀπόστολον Καραπαναγιώτην*, *Νύμφην τοῦ Βορρᾶ* καὶ *Ἑλληνοπούλαν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* (ὁ *Ἀνανίας* σὲ ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὴν ὡρίαν κάρταν καὶ ὁ κ. *Φαίδων* διὰ τὴν κολακευτικὴν ἐπιστολήν). *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* (ἐλπίζω ὅτι τὸ φυλλάδιον τοῦ 99 ἔλυσεν ἤδη ὅλας σου τὰς ἀπορίας·) *Μιχαὴλ Παρασκάκην* (ἡ ἀλληλογραφία μόνον μεταξὺ ὁμοφύλων ἐπιτρέπεται·) *Κόρην τοῦ Ἀσωποῦ*, *Μίαν Τρελούλαν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν σου·) *Υἱὸν τῆς Νυκτός*, *Σοσσουράδαν* (τὰ ἔλαβες;) *Ἀρηφίλιον* (ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες· τὸ τετράδιόν σου ἐστάλη·) *Ἑτοιμόρροπον Οἰκίαν* ([Ε] πραγματικῶς εὐτρεπίζομαι ἀπὸ τὰς *πρόδδους σου* εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν· εἰμπορεῖς νὰ χρησιμεύσῃς ὡς παράδειγμα καὶ εἰς πολλοὺς ἑλληνόπαιδας· σοῦ ἔστειλα ἓν τετράδιον ὡς δεῖγμα, καὶ σε παραπέμπω εἰς τὸ Η' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ μας·) *Ἐλένην Τζαύρα* (σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὴν τόσην ἀγάπην σου καὶ σε δέχομαι μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας· σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια.) *Σταῦρον Λούρσογλουν* (δὲν εἰμπορεῖς νὰλλάξῃς ψευδώνυμον, ἂν δὲν συμμορφωθῇς μὲ τὸν Κανονισμόν·) *Ἀρτὼ* (αἱ λύσεις σου δεκταί·) *Χαρίκλειαν Ποταμιάνου* (ἐστάλησαν·) *Ναυσικάαν*, *Ὄρμον Κερκύρας*, *Ἐρυθρὸν Καμέλιαν*, *Μαρίαν Δ. Ρυδοπούλου*, (τὰ ἔστειλα·) *Λευκόπτερον Ἄγγελον* (εὔχομαι ταχείαν καὶ ἐντελῆ ἀνάρρωσιν·) *Βασίλλα τῶν Ἀνθέων* (ἔστειλα τὸ φυλλάδιον τῆς «Μκρουσίας») *Πηνελόπην Ι. Μουσκοφίδου*, *Κώστας Γ. Μαραθέας* (δὲν τὰ λέγει ὁ Ὁδηγός;) *Ἀερόστατον* (ἔλαβα καὶ ἔστειλα·) *Βασίλειαν Κ. Δεκαβάλλαν* ([Ε] διὰ τὰς ἐρωτήσεις σου ἐντυπώσεις καὶ εὐχάς·) *Ἀσημένιο Κῦμα* (ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας σου· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς σου καὶ σε παρακαλῶ νὰ μοῦ φιλήσῃς καὶ τὰ ἐξ ἀδελφάκια·) *Φάσμα τῆς Νυκτὸς* ([Ε] διὰ τὴν εὐγενεστάτην ἐπιστολήν σου περὶ Χαλασμοῦ Κόσμου·) *Παρήγορον τῶν Θλίψεων* (ἐξετέλεσα ὅλας σου τὰς παραγγελίας·) *Βαρδαλαμπούμπαν* (πῶς ἐπῆγε τὸ βούλωμα τῶν δοντιῶν; μ' ἔκαμες καὶ ἀνατρίχιασα μὲ τὴν περιγραφήν σου·) *Τηλεκλείδην* ([ΕΕ] διὰ τὸ ποίημα καὶ διὰ τὸν μῦθόν σου· ἀλλὰ πόσοι εἰμποροῦν νὰ συνθέτουν μύθους, ὥστε νὰ γίνῃ διαγωνισμός;) *Τούμ-Περεραί Μουζέ*, *Μπὰμ Μπούμ* ([Ε] διὰ τὴν καθαρωτάτην γραφήν·) *Τσουχτερὸ Ἀγκάθι* (ναί· εἶνε δὲ τὰ μόνα ψεύδη, τὰ ὁποῖα ἐπιτρέπονται, ὁπόταν λέγει κανεὶς πρὸς ἀποκρυψὶν τοῦ ψευδωνύμου του καὶ τὰ τῆς Πρωτοαπριλιᾶς·) *Ι. Α. Καβαδίαν* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν·) *Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου*, *Μπαμπὸ τῆς Ἀφρικῆς*, *Καφηφέα*, *Λολίαν* ([Ε] διὰ τοὺς στίχους σου·) *Διαβολάκι* (δεκτὸν τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου·) *Πρωϊκὸν Σίφος*, *Πειρασμένον Λύκον* ([Ε] διὰ τὴν ἐπιστολήν σου· ἀλλὰ διατί δὲν ἐκλέγεις ἑλληνικὰ θέματα διὰ τὰ διηγήματά σου; κάθε συγγραφεὺς περιγράφει τὰ πράγματα τῆς πατρίδος του, ὁ Ἄγγλος τὰ Ἀγγλικά, ὁ Γάλλος τὰ Γαλλικὰ καὶ ὁ Ἕλλην τὰ Ἑλληνικά·) *Μυλαίδην* (ἔχω ἐντολὴν νὰ σε μαλώσω ὀλίγον, διότι εἶσαι... νὰ τὸ πῶ; λιγάκι ἀτεμπέλα· τοὐλάχιστον μὲ αὐτὸ θὰ σε ὑποχρεώσω νὰ μοῦ γράψῃς;) *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* (τί ὡραία ἐπιστολή! θὰ σου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές·) *Φαίδην* (εὐχαριστῶ πολὺ· ἀλλὰ δὲν μοῦ τὸ εἶπαν διὰ νὰ ἠξεύρω κοῖαι εἶνε· ἤλθαν βλέπεις, τόσον πολλαί!) *Λιμνοθάλασσαν τοῦ Μεσολογγίου* (σὲ συλλυποῦμαι θερμῶς διὰ τὸν θάνατον τοῦ θείου σου· ὅλα τὰ ψευδώνυμα ποῦ προτείνει ἡ ἀδελφή σου εἶνε ἐλεύθερα· ὥστε ἂς μοῦ γράψῃ μὲ ὁποῖον θέλῃ·) *Σοφοκλῆν Κόλλαν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Ἰανουαρίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 15 Μαρτίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐκεῖ τοῦ ὁποίου δίδον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φοκίλλους, ἓν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται γρ. 1

---

42. Λεξιγρίφος.

Δύο γράμματα τὰ πρῶτα, τ' ἄλλο μὰ ἀντωνυμία
Καὶ ἀστερισμὸς τὸ ὅλον, ἀπὸ τὴ μυθολογία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τῶν Κυκλάδων.

43. Στοιχειόγριφος.

Ἂν καὶ δὲν ἔχω κεφαλήν, ἀκέφαλον ἂν μείνω,
Θεῦμα! εὐθὺς μὲ κεφαλὴν καὶ μὲ οὐρὰν θὰ γίνω!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βίγα [Ε]

44. Μεταγραμματισμὸς μετὰ Λογοπαιγνίου.

Βγάλε ἄλφα, βάλε ἰῶτα.
Καὶ χωρὶς νὰ σε γελάσω,
Μὲ τομάρι ἑνὸς προβάτου
Ἔναν οἶκον θὰ σου φτειάσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλάνθου [ΕΕ]

45. Αἴνιγμα.

Ποιὸ εἶνε ἐκεῖνο τὸ θεριὸ
Ποὺ πίνει ἁλμυρὴ νερὸ
Μόν' ὅσον εἶνε ζωντανὸ
Καὶ δεσμευμένο;
Κ' ὕστερα πεθαμένο,
Μὲ ἐλεύθερο θὲ νὰ το βρῶ,
Νὰ εἶνε μὲ γλυκὸ νερὸ
Λίωνια κοτισμένο;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πειρασμένου Λύκου [ΕΕ]

46. Κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον.

1.—Ἡ δικαιοσύνη ἀγάπην καὶ ὁμόνοιαν χαρίζει
2.—Ἄδικον εἶνε τὸ λυπεῖν ἑκουσίως τοὺς φίλους.
3.—Τὰ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ μάταια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βίγα [Ε]

47. Τετράγωνον μὲ Σταυρόν.

```
        ★
★ ★ ★ ★        Τὸ τετράγωνον ἀπο-
★   ★   ★      τελεῖται ἀπὸ δύο μέλη
★ ★ ★ ★ ★ ★    τοῦ σώματος καὶ ἀπὸ δύο
★   ★   ★      πόλεις. Ὁ δὲ σταυρὸς
★ ★ ★ ★ ★      ἀπὸ πλοιάριον καὶ ἀπὸ
        ★      τυράννον.
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ [Ε]

48—49. Λεξιθηρία.

1.—Τίνος Ἕλληνος τόνομα ἀναγινωσκόμενον καὶ ἀντιστρόφως μένει τὸ αὐτό;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλαμμωνοῦ

2.—Ποῖον ῥῆμα ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο μόνον φωνήεντα;

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Πειρασμένου Λύκου

50—52. Ἀποδόκιμα.

1.—Τί εἶδους αὔξησιν θὰ ἐλάμβανεν ἡ Διάπλασις, ἂν ἐπετύγχανεν ἡ ψηφοφορία;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόδρου [Ε]

1.—Ἂν ἡ Διάπλασις δὲν ἦτο γυνή, τί θὰ ἔκαμνε τοῦτο τὸ ἔτος;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλάνθου [ΕΕ]

3.—Ποῖος θὰ ἐπεθύμει νὰ εἶνε μονόχειρ:

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λύρας τοῦ Ὀρφέως [Ε]

53—57. Μαγικὴ Νῆσος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ *δύο γραμμάτων* ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ μιᾶς νήσου, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσατε ἄλλας τόσας λέξεις:

Μέτρα, μετέα, πάνω, λαξεύω, θησεῦον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πεκνοῦ τῆς Ἐρήμου [Ε]

58. Ἑλλιποσύμφωνον.

ηαω-αει ιαοεο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

59. Φωνηεντόλιπον.

κλλ-πντ-κ-στ-χρ πρ-δκ-κ κρ ρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτοπαιδὸς

Ἔφος

Ἀΐμου
λΐ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λύγκινοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 21 Νοεμβρίου 1898

730. Σαχόρα (σά, χαρά) **731.** Νύξ, ὄνυξ.— **732.** Ψαρά-ψάρ. **733.** Ὁ νους **734.** Π Α Ι Α Ν Λ Γ Α Π Η Ι Α Ν Ο Σ Α Π Ο Θ Ι Ν Η Σ Ι Σ **735.** ΑΡΧΙΑΟΧΟΣ, ροιά, Χίος, Ἶρις, λάρος, ὄρος, Σάρρα. **736. 738.** 1, Ὀλίγυξ παράγει τὴν φωνή. 2, Ὁ πατὴρ τρέφει τὰ τέκνα. 3. Ἡ κνήμη εἶνε μέλος τοῦ σώματος. **739.** Ἂν ἀνκκατευθῇ μὲ τὰ πίτυρα (κατὰ τὴν δημώδη παροιμίαν). **740.** ΤΑΡΑΣ, ΑΔΑΝΑ, ΚΑΔΙΣ (1, ΤΑΚτος. 2. ΑΔΑμας. 3 ΡΑΔάμανθυς. 4, ΑΝΙκητος. 5, ΣΑΞωνία). **741.** Μηδενὶ πονηρῷ σύνισθι.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.